

ทำไม

ผมจึงรับใช้พระเจ้า?

ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ทำไม ผมจึงรับใช้พระเจ้า?

ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

473 ถนนศรีอยุธยา สีแยกพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 02-354-4980 อีเมล bscbkk_1952@yahoo.com

ผู้เขียน

ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ปก/รูปเล่ม

จิตยา ตีวกุล

พิมพ์ต้นฉบับ

ปาริชาติ เรือนสังข์

ตรวจต้นฉบับ

โศภิชฐ์ วงศ์สรรเสริญ

พิมพ์ที่

ประชุมทองการพิมพ์

สารบัญ

บทนำ	5
วัยเด็ก	7
การทรงเรียก	12
ประกาศตัวรับเชื่อและเริ่มต้นรับใช้.....	20
สอบเข้ามหาวิทยาลัย!.....	25
ตุลาวิปโยค	28
รับใช้ในวัยเรียน	34
บทแทรก : ทำไมผมไม่ยอมเป็นศาสนาจารย์	38
บทส่งท้าย.....	42
ภาคผนวก.....	43
รายนามของพี่ ๆ ของผม (ปี 2009)	43
จดหมายจากพี่สาวคนที่ 2 (พี่ก้อย).....	44
คริสตมาสรำลึก	45
ตามล่าหาพระวิญญาณ!	49
ประวัติการรับใช้อดีต	53
ประวัติการรับใช้ปัจจุบัน	54

บทนำ

ผมไม่เคยคิดว่า ผมจะเชื่อในพระเยซูคริสต์หรือพระเจ้า!
ผมเคยแต่เชื่อในเรื่อง “ผี” เรื่อง “เจ้า”!
ผมกลัวผี เกรงเจ้า! นับถือ “พระ” และ บูชาเทพ!
ผมบูชาได้ทุกผี ทุกพระ ทุกเจ้า ทุกเทพ แต่ผมไม่รู้จัก “พระเจ้า”!
จนกระทั่งในวันหนึ่ง ผม ได้ยินเรื่องราวของ “พระเจ้า” ที่แปลกหูของผม และใจของผมก็รับสิ่ง
แปลก ๆ เช่นนี้ไม่ได้ วงศ์ตระกูลของผมไม่เคยมีใครเชื่อในเรื่อง “พระเจ้า” ดังนั้น ผมจึงต้องต่อสู้อยู่ใน
ใจนานพอสมควรกว่าที่ผมจะยอมรับและเชื่อในพระเจ้าองค์นี้!

ผมจึงขอถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของผมกับพระเจ้าให้ทุกท่านได้อ่าน และรู้จักกับ
พระเจ้าองค์นี้มากขึ้นผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในชีวิตของผม

ผมต้องใช้เวลามากกว่าจะแยกแยะถึงความแตกต่างระหว่าง “พระ”, “เจ้า” หรือ “เทพ” และ
“พระเจ้า”!

สำหรับผมแล้ว... “พระ” หมายถึง “ผู้ที่ทรงศีล ทรงธรรม แต่ไม่ทรงฤทธิ์ เพราะแม้พระจะเป็น
บุคคลที่ดี แต่ไม่มีฤทธิ์ และในไม่ช้าก็มรณภาพและจากไป!

“เจ้า” (เทพ) หมายถึง “ผู้ที่ทรงฤทธิ์แต่ไม่ทรงศีลทรงธรรม” เพราะแม้จะอยู่เป็นอมตะ แต่ก็มัก
ไม่ค่อยอยู่ในศีลในธรรมสักเท่าไร และการกระทำก็มักขึ้นอยู่กับการสักการะเช่นไหว้ของผู้ถวาย
แต่ “พระเจ้า” นั้นหมายถึง “บุคคลผู้ที่ทรงศีลทรงธรรม และทรงฤทธิ์”!

ผมจึงกราบไหว้และนมัสการได้อย่างสนิทใจ!
ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อบอกเล่าว่า ผมมารู้จักกับพระเจ้าองค์นี้ได้อย่างไร? และทำไม
ผมจึงตัดสินใจรับใช้พระองค์ตั้งแต้อยู่ในวัยหนุ่ม!

ขอให้หนังสือเล่มนี้เปิดเผยถึงเรื่องราวปฐมบทบางเสี้ยวที่ “พระเจ้า” ผู้ทรงฤทธิ์และทรงรัก
กระทำในชีวิตของผม

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านที่อ่านหนังสือเล่มนี้ให้มีความสุขที่ได้รู้จักกับพระองค์
เช่นกัน!

ด้วยรักจากใจ

ธงชัย ประดับชานนุรัตน์

“จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า ผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรง
เป็นนิตย์ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความรักมั่นคงของ
พระองค์ดำรงเป็นนิตย์” (สดุดี 136:2-3)

วัยเด็ก

“เฮ้ย ธงชัย ไปเรียนภาษาอังกฤษกันมั๊ย?” สุชาติเพื่อนของผมเอ่ยชวนผม

“ไปเรียนที่ไหนหรือ?” ผมถาม

“ที่โบสถ์คริสต์ ใกล้ ๆ โรงเรียนของเรานี่แหละ!” สุชาติตอบ

“...ไม่เอาหรอก พวกคริสต์นี่ ข้าไม่ชอบ!”

นี่คือคำตอบที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นคำตอบสุดท้าย ในปี ค.ศ. 1969! แต่ที่ไหนได้ หลังจากที่สุชาติเพื่อนร่วมชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 (หรือ ม.3 ใน สมัยนี้) ที่โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ ไปสมัครเรียนภาษาอังกฤษ (ราคาถูก เหมือนฟรี) ที่โบสถ์ หรือ คริสตจักรสันติสุข (เทเวศร์ ซอย 3 ซึ่งไม่ห่างจากโรงเรียนของผมมากนัก) เขาก็กลับมาชวนผมใหม่อีก!

“เฮ้ย ธงชัย ไปเรียนภาษาอังกฤษที่โบสถ์กันเถอะน่า เขาสอนดีนะเว้ย แถมราคาถูกอีกด้วย!”

ผมบอกปฏิเสธเพื่อนว่า “ไม่ไป!”

แต่สุชาติคนนี้ก็กลับมาชวนผมวันแล้ววันเล่า จนผมรู้สึกรำคาญอย่างสุด ๆ จึงงอแงบ่นบอกเพื่อนไปว่า...

“เอ็งอย่าชวนข้าได้ไหม? ข้าบอกแล้วไงว่า ไม่ไป ข้าไม่ชอบพวกคริสต์ เอ็งจำไม่ได้หรือ หากยังมาเข้าซ้ำอีก ข้าจะชกหน้าเอ็งนะ!

สุชาติเพื่อนผมเลยถอยจาก และเงยบหายไป แต่ไม่นานนักหอกลับสุชาติก็กลับมาหาผมอีก

“เฮ้ย ธงชัย ไปเรียนภาษาอังกฤษด้วยกันเถอะน่า”

ยังไม่ทันที่เขาจะพูดจบประโยคผมก็กระโดดเข้าไปใส่สุชาติ ยกกำปั้นเตรียมจะขว้างใส่ด้วยความเคืองใจเพื่อน แต่ดูเหมือนสุชาติพอจะคาดเดาปฏิกริยาของผมได้จึงรีบเอี้ยวตัวหลบ แล้วตะโกนว่า...

“เฮ้ยเพื่อน ฟังให้จบก่อนสิวะ!”

ผมจึงชะงักแล้วมองหน้าสุชาติถามว่า..

“เอ็งจะให้ข้าฟังอะไรวะ?”

สุชาติมองหน้าผมอย่างคนรู้ใจว่า...

“เฮ้ย...ที่ชวนไปโบสถ์นั่นนะ ไม่ได้ชวนไปเรียนภาษาอังกฤษหรอก!”

“แล้วอย่างนั้นจะไปทำไม?” ผมถามขึ้นด้วยความฉงน

“อ้อ...ที่นั่นมีผู้หญิงสวย ๆ เยอะแยะเลย!”

แค่นั้นแหละครับ เด็กวัยรุ่นอายุ 15-16 ปี หัวใจกำลังโหยหาความรักก็เดินตบตบคับอก ผมเลยตอบว่า...

“ถ้าอย่างนั้น ข้าฯไปกับเอ็งก็ได้!”

ในไม่ช้าผมและเพื่อน ๆ อีกหลาย ๆ คนก็ได้ไปเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่โบสถ์สันติสุขในฐานะหนึ่งในสมาชิกแองท์ที่ไปหาผู้หญิงมากกว่าไปหาความรู้!

แต่ใครจะไปรู้ล่ะครับว่า การไปเสาะแสวงหาผู้หญิงมาเคียงข้างกายในครั้งนี้ จะเปลี่ยนแปลงเป้าหมายและชีวิตของผมอย่างสิ้นเชิง!

ผมเกิดมาในครอบครัวคนจีนทั้งพ่อและแม่ของผมมาจากเมืองจีน สมัยก่อนตอนเด็ก ๆ ผมโตขึ้นมาอยู่กับกองเงิน (แต่ไม่ใช่กองทัพ!) เพราะว่าที่บ้านของผมจะมีธนบัตรจีนเป็นปี๊บ ๆ เลย เนื่องจากพ่อของผมหนีสงครามมาจากประเทศจีน และชอบหัวพันบัตรเหล่านั้นเข้ามาประเทศไทยด้วย

แต่อนิจจริง เงินเหล่านั้นไม่มีค่าอะไรเลยในประเทศไทย เพราะหลังจากเหมาเจ๋อตุงมีชัยชนะก็ยกเลิกพันบัตรเดิม และเปลี่ยนเงินตราของจีนเป็นพันบัตรใหม่ พันบัตรเดิมก็เลยกลายเป็นเบ็งคังเด็กไปหมด มีประโยชน์อยู่อย่างเดียวคือ เอาไว้เผาเล่น!

เท่าที่ความทรงจำของผมยังมีอยู่ พ่อของผมเป็นช่างใหญ่ที่มีฝีมือในการทำแบบแม่พิมพ์หล่อปูนในรูปทรงต่าง ๆ ได้ดีเยี่ยม ด้วยเหตุนี้เอง ผมจะเห็นบรรดานายทหารหรือผู้หลักผู้ใหญ่มาหาพ่อเพื่อขอให้ทำกระถางหรือรูปปั้น รูปทรงต่าง ๆ แบบยุโรปนิยม ที่คนในสมัยนั้นเห็นว่าทันสมัยอยู่เป็นประจำ และพี่สาวของผมเล่าให้ผมฟังว่า พ่อเป็นช่างคนหนึ่งที่มีส่วนในงานก่อสร้างพระที่นั่งอนันตสมาคมด้วย (พระที่นั่งอนันตสมาคม ได้รับการออกแบบโดย มาริโอ ตามานโญ จากอิตาลี โดยได้รับการวางศิลาฤกษ์จากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ในวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2451 และพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 ทรงสร้างต่อจนสำเร็จในปี พ.ศ. 2458 โดยใช้เวลาก่อสร้าง 8 ปี ด้วยงบ 15 ล้านบาท)

“...แต่ใครจะไปรู้ล่ะครับว่า การไปเสาะแสวงหาผู้หญิงมาเคียงข้างกายในครั้งนี้ จะเปลี่ยนแปลงเป้าหมายและชีวิตของผมอย่างสิ้นเชิง!”

หลายคนอาจถามว่า พ่อของผมอายุเท่าไร? ผมจำได้ว่า พ่อของผมเสียชีวิตในช่วงเวลาใกล้ ๆ กับช่วงเวลาที่จอห์น เอฟ. เคนเนดี (ชื่อเต็ม John Fitzgerald Kennedy) ประธานาธิบดีคนที่ 35 แห่งสหรัฐอเมริกาเสียชีวิตจากการถูกลอบสังหารที่เมืองดัลลัส มลรัฐเท็กซัส (22 พฤศจิกายน ค.ศ. 1963) ตอนนั้นผมเพิ่มเรียนอยู่ประถมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น ส่วนคุณพ่อผมอายุเกือบ 80 ปีแล้ว พ่อเกิดปี ค.ศ. 1886 (พ.ศ. 2429) และเสียชีวิตตามใบมรณบัตร วันที่ 10 มีนาคม 1964) ดังนั้นหากว่าคุณพ่อของผมยังมีชีวิตอยู่ในวันนี้ คงมีอายุเกือบ 124 ปี!

ผมเป็นลูกคนสุดท้องจากพี่น้องท้องเดียวกันที่ยังมีชีวิตอยู่ 5 คน! ผมเกิดมาตอนคุณพ่ออายุ 66 ปี และคุณแม่คลอดผมออกมาตอนคุณแม่อายุ 41 ปี ผมเกิดเวลา 24.30 น.! ในสูติบัตรบอกว่า ผมเกิดโดย

หมอคำแย! หญิงไทยและมีลูกสาวหลาย ๆ คนจากภรรยาคนเดิมหลายปีก่อนที่จะได้มาแต่งงานกับคุณแม่ของผมในภายหลัง หลังจากภรรยาคนไทยคนแรกเสียชีวิตไป!

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเติบโตขึ้นมาท่ามกลาง ๆ (สาว) จากภรรยาคนแรกของผม ที่บางคนอายุคร่าวแม่ของผม (ที่สาวคนรองที่ยังมีชีวิตอยู่ในเวลานี้อายุ 87 ปี) แค่หลาน ๆ ของผมส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่มีอายุคร่าวพี่ของผมทั้งนั้น ดังนั้นตั้งแต่เด็กมา ผมจึงใช้เสื้อผ้า หนังสือเรียน หรือข้าวของเครื่องใช้ของหลาน ๆ ทั้งนั้น อย่างเช่นตอนนี้ผมเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา หลานของผมบางคนก็ยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่หรือบางคนเรียนจบมหาวิทยาลัยไปแล้วก็มี!

ตอนที่พ่อของผมยังอยู่ ผมอาศัยอยู่แถวถนนจักรพรรดิพงษ์ นางเลิ้งใกล้ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบฯ ซึ่งเป็นแหล่งของอบายมุขแทบทุกชนิดในเวลานั้น ทั้ง ๆ ที่อยู่ใกล้วัดดัง ๆ อย่างวัดโสมนัสวิหาร, วันสระเกษ, วัดมกุฏกษัตริย์, วัดพลับพลาไชย และวัดเทพศิรินทร์ ตั้งแต่เด็กจนเป็นหนุ่มคือ จากประถมศึกษาปีที่ 1 จนจบมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผมเดินทางไปกลับจากบ้านไปที่โรงเรียนเป็นประจำ ไม่เคยนั่งรถไปเรียนหนังสือเลย! (ป.1 ถึง ป.4 ผมเรียนอยู่โรงเรียนวัดโสมนัสวิหาร, ป.5 ถึง ป.7 เรียนที่โรงเรียนเทศบาลวัดมกุฏกษัตริย์, ม.ศ.1 ถึง ม.ศ. 5 เรียนอยู่ที่โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์)

ผมจึงเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่สุมเสี่ยง เพราะ...

บ้านของผมอยู่ท่ามกลางสนามม้า (นางเลิ้ง), สนามมวย (ราชดำเนิน), โรงแรม (ม่านรุค) แหล่งพนัน (หนึ่งในนั้นคือบ้านของผมเอง) และแหล่งขายยาเสพติด!

ที่น่าเศร้าสลดใจเป็นอย่างยิ่งก็คือในครอบครัวของผมมีพี่ชายของผม 2 คน เสียชีวิตเพราะยาเสพติด! (ในสมัยเด็ก ๆ ผมยังจำได้ว่า ถูกพี่ชายสั่งให้ไปซื้อยาเสพติดซึ่งซ่อนอยู่ในซองบุหรี่ ยี่ห้อ "Lucky" มาให้เสพอยู่เป็นประจำ!)

ขอย้อนกลับมาที่เหตุการณ์ตอนที่ผมไปสมัครเรียนภาษาอังกฤษที่โบสถ์คริสต์เล็ก ๆ ที่ชื่อว่า "สันติสุข"!

ในเวลานั้น โบสถ์สันติสุข มีสมาชิกที่มาวันอาทิตย์แค่สิบกว่าคน แต่กิจกรรมสอนภาษาอังกฤษ (และญี่ปุ่น) ในตอนนั้นกลับคึกคักเพราะมีอาสาสมัครหลาย ๆ คนจากต่างโบสถ์รวมทั้งครูอาสาสมัครที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนแต่เพราะเป็นเพื่อนกับครูคริสเตียนจึงอาสาสมัครเข้ามาช่วยกันสอน โดยไม่ได้รับจ้าง ผมยังรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของบุคคลเหล่านั้นมาจนทุกวันนี้!

คนหนึ่งที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการรวมตัวครู คือ คุณมณเฑียร พนานุสรณ์ (เดี๋ยวนี้รับใช้พระเจ้าเป็นผู้บุกเบิกและตั้งคริสตจักรขึ้นหลายแห่งและมีลูกทีมหลายคน โดยที่บางคนยังอยู่ในวงการรับใช้พระเจ้าอยู่มาจนทุกวันนี้ แต่ที่เห็นยังร้อนรนรับใช้พระเจ้าให้เห็นเป็นประจำในเวลานี้ คือผู้ปกครอง วินัย นิเวศน์รังสรรค์ และผป.พนา มหาพฤษชาติ

ผมชอบไปโบสถ์ทุกเย็นหลังจากเลิกเรียนหนังสือที่โรงเรียน เพื่อไปพบปะเพื่อนฝูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาว ๆ ต่างโรงเรียน เพราะที่โรงเรียนของผมเป็นโรงเรียนชายล้วน ไม่มีบรรยากาศใดชวนให้สดชื่นเลย!

ผมจึงใช้เวลาในช่วงต้น ๆ พยายามที่จะผูกมิตรกับบรรดาหญิงสาวทั้งหลายที่มาเรียนภาษาอังกฤษ แต่ก็ไร้ผล เพราะคุณเธอเหล่านั้นดูเหมือนไม่สนใจอะไรในเรื่องความรักของหนุ่มสาวเลย นอกจากจะตั้งใจมาเรียนภาษาเพียงอย่างเดียว! ที่น่าอึดอัดใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ก่อนที่พวกเราจะแยกย้ายกันไปเรียนตามชั้นเรียนต่าง ๆ ทุกคนจะต้องมารวมกันในห้องประชุมของโบสถ์ก่อน แล้วก็จะมีอาสาสมัครมานำร้องเพลงและเล่าเรื่องในพระคัมภีร์ให้ฟัง ในสมัยนั้นหากคนเล่นดนตรี (เปียโนและกีตาร์) ยังไม่ค่อยได้!

ดังนั้น ส่วนใหญ่เราจึงต้องร้องเพลงคริสเตียนโดยปราศจากเสียงดนตรีอยู่บ่อยครั้ง จนผมสามารถจดจำเนื้อร้องและทำนองเพลงชีวิตคริสเตียนและเพลงสั้น ๆ ได้หลายเพลง!

ในสมัยนั้นอาจารย์นิระ กำแพงส่อง มาสอนร้องเพลงอยู่หลายเพลงซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพลงที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเรื่องความเสมอภาคในสังคมอย่างเช่น เพลง “We shall overcome” ของ ดร. มาร์ติน ลูเธอร์ คิง ฯลฯ

จึงไม่น่าแปลกใจหากว่าผมจะสามารถร้องเพลงคริสเตียนได้คล่องแคล่ว และหลังจากฟังเรื่องราวในพระคัมภีร์อย่างซ้ำซากน่าเบื่อมาหลายรอบ ผมก็จำเรื่องราวเหล่านั้นได้แม่นยำ! และใครจะคาดคิดว่า ในเวลาต่อมาพระเจ้าจะทรงใช้ให้ผมเป็นครูสอนภาษาและเล่าเรื่องราวในพระคัมภีร์รวมทั้งต้องนำนักเรียนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนให้ร้องเพลงคริสเตียนและที่น่าขันที่สุดสำหรับผมก็คือ ได้เห็นพวกเขาหลายคนรับเชื่อพระเยซูคริสต์ และรับบัพติศมาทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ได้เป็นคริสเตียนเลย!

หนึ่งในท่ามกลางนักเรียนเหล่านั้น คือ ผศ.ดร. สมนึก คีรีโต ปัจจุบันเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งเป็นประธานคณะกรรมการคริสตจักรนิมิตใหม่ และประธานบอร์ดของศูนย์รวมนักศึกษาแบปติสต์ (Baptist Student Center, BSC) ที่ผมกำลังทำงานอยู่ในทุกวันนี้!

...หลังจากที่ผมและเพื่อนพยายามจะชนะใจสาว ๆ ทั้งหลายมาช่วงเวลาหนึ่งแล้วไม่ประสบผลเพื่อน ๆ ของผมทั้งหลายก็เลยถอดใจเลิกมาโบสถ์กันอีกต่อไป แต่สำหรับผมแล้ว นั่นคือความอับอายของชีวิตที่ยอมไม่ได้!

ผมคิดอยู่ในใจว่า “เออ! ถ้าพวกผู้หญิงเหล่านี้ไม่สนใจผม... ผมก็จะต้องถั่นแก๊งพวกเธอให้เจ็บแสบ!”

ด้วยความเป็นวัยรุ่นวัยคะนอง ผมก็เลยสาบานกับตัวเองว่า “ถ้าชีวิตนี้แก๊งพวกผู้หญิงเหล่านี้ไม่ได้ก็ไม่ขออยู่เป็นผู้เป็นคนอีกต่อไป!”

ผมจึงยังคงปักหลักอยู่ที่โบสถ์ต่อไปด้วยเป้าหมายใหม่ แทนที่จะจับผู้หญิง ขอเปลี่ยนเป็นแก๊ง
ผู้หญิงแทนกันแล้ว! โดยที่ผมไม่ได้ตระหนักเลยสักนิดว่า

“ในขณะที่ผมกำลังวางแผนจะจัดการกับผู้อื่นอยู่นั้น พระเจ้าก็ทรงกำลังวางแผนจัดการกับผม
อยู่เช่นกัน!”

การทรงเรียก

“ธงชัย ช่วยสอนภาษาอังกฤษชั้น ป.6 ให้น้อยได้ไหม?”

วันหนึ่งครูอาสาสมัครมาหาผมและขอให้ผมทำในสิ่งที่ผมไม่เคยฝันมาก่อนว่าจะมีคนมาขอให้ทำ นั่นคือ ขอให้ผมสอนหนังสือแทนเขา!

ตั้งแต่เป็นเด็กมา สิ่งที่ผมทำเป็นก็คือ เกะกะเกร เพราะคุณพ่อผมเสียชีวิตตั้งแต่ผมอยู่แค่ ป.3 ส่วนคุณแม่ของผมเวลานั้นก็เป็นแม่บ้านที่ผมรู้สึกว่าเป็นคนจู้จี้บ่นที่อายุ 50 กว่าปีแล้ว จึงมีช่องว่างใหญ่เหลือเกินในความสัมพันธ์ระหว่างผมกับแม่ทั้งในเรื่องความคิด ทักษะคิด และที่หนักหนาสาหัสมากคือเรื่องภาษา!

เพราะผมไม่ยอมพูด ไม่ยอมเรียนภาษาจีน ส่วนคุณแม่ของผมท่านก็ไม่ยอมพูดภาษาไทย เราเลยพูดกันไม่ได้!

ผมจึงกลายเป็นลูกที่ไม่มีพ่อสั่งสอนและมีแม่ที่สอนแล้วผมฟังไม่รู้เรื่อง!

ผมกลายเป็นเด็กก้าวร้าว ชอบทะเลาะวิวาท บางทีก็ไปหักแขนเด็กชาวบ้าน จนเพื่อนบ้านต้องมาฟ้องคุณแม่ให้จัดการกับผม หรือไม่บางทีผมก็ไปเล่นการพนัน หรือบ่อยครั้งก็ชอบลักโมย

สมัยก่อนสิ่งที่ผมทำเป็นประจำก็คือ ทุกเช้าวันเสาร์จะเดินไปแถวบริเวณหน้าที่ทำการสหประชาชาติใกล้ ๆ โรงเรียน (เพราะปลอดคน!) แล้วเปิดรถหรือไม่กี่ทубกระจกรถของพวกที่ทำงานที่นั่นที่จอดรถทิ้งไว้ริมถนนแล้วจวกว่าอะไรก็ได้ที่ใกล้มีอริบหนีไป!

ครั้งหนึ่งผมสังเกตเห็นชายของหน้าไปชอยส่งตรงข้ามบ้านผมก็พบว่าแกมักจะเอาเงินที่ขายของได้กลับไปเก็บไว้ที่บ้านในตอนกลางวันผมเลยแอบข่องตามไปดู ก็เห็นอาซิ้มแตกลายเชือกที่ผูกไว้กับเสาภายในบ้านเพื่อให้ตระกร้าหย่อนลงมา จากนั้นก็เปิดฝาริบเอาเงินใส่เก็บลงไปนั่นปิดฝาแล้วชักตระกร้าขึ้นไปเหมือนเดิม

เมื่อได้โอกาส วันหนึ่งพออาซิ้มทำเหมือนเดิมแล้วกลับไปขายของผมก็รับแอบเข้าไปในบ้านของแกหย่อนตะกร้าลง แล้วหยิบเงินส่วนหนึ่งออกมาแล้วไปเล่นการพนัน

แน่นอนว่าสิ่งที่ผมชอบเล่นมากที่สุดในเวลานั้นคือ ไพ่! (สมัยนั้นผมเล่นได้ทุกอย่าง แต่เดี๋ยวนี้ต้องสารภาพว่า จำแทบไม่ได้แล้วว่าเล่นกันอย่างไร!)

วันหนึ่งอาซิ้มแคงสังเกตว่า เงินแกหายไปบ่อย ๆ แกก็เลยซ่อนกลหลอกให้ผมตายใจให้ตามแกไปขโมยเงินเช่นเคย พอได้จังหวะแกก็กระโดดพรวดออกมาจับลากตัวผมไปหาคุณแม่ของผมในทันที

ผมเลยได้บทเรียนอันล้ำค่าว่า อย่าดูหมิ่นคน เพราะอาชีพแม่จะดูซื่อ แต่ไม่ได้เชื่ออย่างที่ผมคิด ผมต่างหากที่เชื่อเข้าไปกระตุกหมวดเสื้อ (ตัวเมีย) เข้า!

ผมจำได้ว่า ผมถูกอาชีพแม่ประจานอยู่ริมถนนที่หน้าบ้านจนแม่ของผมรู้สึกอับอายขายหน้ามาก จนต้องหวดผมต่อน้ำคนอื่น ๆ และให้คำสัญญาว่าจะจัดการกับผมอย่างเด็ดขาด!

ผมยอมรับครับว่าครั้งนั้นผมรู้สึกอับอายมาก แต่แล้วชีวิตของผมก็ยังคงเป็นเหมือนเดิม!

แต่สิ่งดีสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของผม ก็คือ การที่ผมได้โบสถ์ แม้ว่าในเวลานั้นผมจะไม่ได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ก็ตาม!

อย่างไรก็ตามหลังจากที่ผมได้ไปโบสถ์ติดต่อกันทุกเย็น ๆ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ พฤติกรรมก้าวร้าว และนิสัยชอบขโมยต่าง ๆ ของผมก็ลดลงไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ ผมจึงเริ่มต้นไปโบสถ์ในเช้าวันอาทิตย์ นอกเหนือจากตอนเย็นของแทบทุกวัน!

ผมเริ่มสนุกกับการเรียนและการเล่นกันเพื่อน ๆ ที่โบสถ์ซึ่งมาจากหลาย ๆ โรงเรียน (แน่นอนว่าส่วนใหญ่เกือบทั้งหมด ไม่มีใครเป็นคริสเตียนเลย!) ผมเริ่มคุ้นเคยกับวิถีชีวิตของคริสเตียน ทั้งภาษาพูดและขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อที่ปฏิบัติกันอยู่

สมัยนั้นแม้ว่า โบสถ์ที่ผมไปจะเป็นโบสถ์แบ็บติสต์ แต่วิทยากรจำนวนไม่น้อยที่ได้รับเชิญมาสอนหรือแบ่งปันก็มักจะเป็นนักเทศน์ในสังคมสภาคริสตจักรในประเทศไทย อาทิ อาจารย์สุข พงษ์น้อย หรือ อาจารย์ ทองคำ พันธุ์พงศ์ ในขณะที่ทีมสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มาจากคริสตจักรพระเจ้าทรงเรียก ซึ่งเป็นพวกพี่น้องพื้นเทคอสต์ ในสังกัดสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

และเนื่องด้วยผมอยู่ในโบสถ์มานาน ประจวบกับที่โบสถ์ไม่ค่อยมีสมาชิกที่เข้มแข็งร้อนรนในการนำคริสตจักร กิจกรรมการสอนภาษานี้จึงขึ้นอยู่กับอาสาสมัครนอกคริสตจักรเกือบทั้งสิ้น ยกเว้นมิชชันนารีบางคนที่มาจากคณะแบ็บติสต์ เช่น มิสแฟนนิ สตารนส์ ฯลฯ ดังนั้น ผมจึงค่อย ๆ เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับของทีมครูที่สอนภาษาอังกฤษมากขึ้น

จนกระทั่งวันหนึ่งครูอาสาสมัครคนหนึ่งไม่สามารถที่จะสอนต่อไปได้ เขาจึงเดินเข้ามาหาผมและพูดประโยคที่ทำให้ผมช็อค!

“ธงชัย ช่วยสอนภาษาอังกฤษชั้น ป.6 ให้หน่อยได้ไหม?”

แน่นอนว่า ผมรีบปฏิเสธไปทันทีว่า “ไม่!”

ก็อย่างที่บอกไปแล้วว่า ในชีวิตของผมในช่วงนั้น หากจะให้ผมทำชั่วก็ตอบได้เลยว่าทำไม่ยาก แต่หากจะให้ทำดีก็ต้องบอกว่าทำไม่เป็น!

ครูคนนั้นก็เกลี้ยกล่อมผม โดยบอกว่า “เฮ้ย ธงชัย คุณมาเรียนตั้ง 2-3 ปีแล้ว คุณสอนได้แน่ เพราะเป็นแค่นักเรียน ระดับ ป.6 เอง”

ไม่ว่าผมจะพยายามบ้ายเบี่ยงอย่างไร ครูคนนั้นก็ไมยอมลดความพยายามที่จะโน้มน้าวผมให้ สอนให้ได้!

ก็ไม่รู้จะพูดอธิบายเหตุการณ์ตอนนั้นว่าอย่างไร? แต่ก็คงต้องพูดอย่างกำปั้นทุบดินว่า พระเจ้า ท่านคงกำลังทรงเรียกผมอยู่! และคงจะเป็นเพราะพระเจ้าทรงควบคุมสถานการณ์ในตอนนั้นอยู่กระมัง ผมจึงเอ่ยปากตอบรับที่จะสอนออกไปทั้ง ๆ ที่ผมยังคงรู้สึกงง ๆ อยู่เลยว่า ผมรับปากออกไปได้อย่างไร?

ผมจึงต้องไปชวนขวยหาหนังสือภาษาอังกฤษชั้น ป.6 มาศึกษาและเตรียมตัวสอนด้วยการไป หากางเกงขาวมาใส่ เพราะเวลานั้นผมยังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปลายอยู่เลย!

พอถึงวันเวลาที่ต้องสอนเด็ก ป.6 ของผม ผมก็รับมาจากโรงเรียนแล้วเปลี่ยนกางเกงจากขาสั้น มาเป็นขาว เปลี่ยนเสื้อแขนสั้นปักชื่อโรงเรียน “ม.ก” มาเป็นแขนยาว ตรงรีไปที่ชั้นเรียน ตามที่ได้รับ มอบหมายในทันที!

แต่เมื่อผมไปถึงห้อง เปิดประตูชะโงกหน้าเข้าไปแค่นั้นเอง ผมก็ผงะแล้วรีบถอยหลังกลับไป ที่ ห้องทะเบียนของโบสถ์ทันที เมื่อพบหน้านายทะเบียน ผมก็ตะโกนต่อว่าเขาว่า...

“นี่คุณบอกห้องผิดมา ผมเลยไปผิดห้อง คุณบอกให้ผมไปที่ห้องนั้นไม่ใช่หรือ แต่ทำไมพอไปถึง ทั้งห้องมีแต่อาอี๋ อาซิม เต็มไปหมด แล้วห้องที่ผมจะสอนอยู่ที่ไหนล่ะ?”

นายทะเบียนรูปร่างเล็ก ก็ส่งยิ้มพลางตอบเสียงเรียบ ๆ ว่า “ก็ห้องนั้นแหละ...พวกเขาเป็นพวก ป.6 ศึกษาผู้ใหญ่ภาคค่ำ”

แค่นั้นแหละครับ! ผมละก็หน้าแตกเลย ใจหายวูบเลยทีเดียวเพราะทั้งห้องมีแต่รุ่นใหญ่ อายุ มากกว่าผมทั้งนั้น แต่ก็ต้องทำใจดีสู้เสือเพราะซีหลังเสือแล้วลงไม่ได้!

ผมเดินกลับเข้าไปในห้องนั้นเหมือนนักโทษรอการประหารแข่งขาสั้นไปหมด....แต่ดีที่ว่าผม ค้นเคยกับสถานที่ บรรยากาศและรูปแบบการเรียนการสอนมานานนับปี จึงทำให้ประคองตัวรอดไปได้ ในชั่วโหมงนั้น!

...จากวันนั้นเป็นต้นมา การสอนของผมก็เริ่มดีขึ้นแบบดีวันดีคืน จะค่อย ๆ กลายเป็นครูยอด นิยมในเวลาต่อมา!

ผมเริ่มสอนหลายชั้นและนักเรียนหลายคนเริ่มชอบไปที่โบสถ์เหมือนผมมากขึ้น และบางคน เริ่มสนใจเรื่องของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ผมยังไม่ค่อยจะสนใจเลย!

ผมจำได้ว่า ตอนผมเรียนอยู่ชั้น ม.ศ. 5 โรงเรียนวัดกุฎกษัตริย์ ผมสอนภาษาอังกฤษนักเรียน ม. ศ. 5 โรงเรียนสวนกุหลาบ และโรงเรียนสตรีวิทย์ รวมทั้งโรงเรียนดัง ๆ อื่น ๆ แล้ว! โดยที่คนพวกนั้น เขาไม่รู้เลยว่า ผมกำลังเรียนอยู่ในระดับการศึกษาเดียวกับเขา ทำไม่ถึงเป็นไปได้นะหรือครับ?

ก็เพราะว่ารูปร่างและบุคลิกภาพของผมในเวลานั้นดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัย และหลักสูตรวิชาที่ผมเตรียมสอนนั้นก็ป็นความรู้นอกหลักสูตร โรงเรียนที่พวกเขาไม่เคยเรียนมาก่อน ผมจึงเอาตัวรอดได้ในแต่ละเทอมที่ผ่านไป!

แต่ในขณะที่ผมกำลังสนุกสนานกับการได้เป็นครูสอนภาษาอังกฤษพระเจ้าทรงสำราญพระทัยกับการได้จัดการกับคนอย่างผม!

แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าพระเจ้าทรงใช้ผมในการนำและเป็นพี่เลี้ยงฝ่ายวิญญาณให้กับเด็ก อนุชนในโบสถ์หลายคน โดยไม่รู้ตัว จนบัดนี้ พวกเขากลายเป็นผู้ใหญ่ และเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณที่รู้จักกันในคริสตจักรและวงการคริสเตียนทั่วไป อาทิ อ.ขจร ธนังกูโรวิโรจน์ ผป. สุเมธ ชัยกรโกศล, คุณสำเร็จ ผู้กักตึประเสริฐ, คุณสมพงษ์ จิรมณีนวงศ์, ดร.สมนึก ศิริโต และนายแพทย์อภิธาน พวงศรีเจริญ ฯลฯ

วันหนึ่งอาสาสมัครฝ่ายทะเบียนขอลาออกไป ผมเลยได้รับหน้าที่ใหม่เป็นนายทะเบียน!

เวลาใครมาสมัครเรียนก็ต้องผ่านมือของผม แม้ว่าผมไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่พวกคณะครูเขาก็ไว้ใจผมให้ผมทำหน้าที่ดูแลทะเบียนนักเรียนและเก็บดูแลเงิน โดยไม่ได้เข้ามาตรวจสอบเลย

แม้ว่าผมจะไม่คิดจะขี้ยกหรือขโมยเลยในตอนแรก แต่การเอาน้ำตาลมาอยู่ใกล้มด หรือเอาปลาอย่างมาให้แมวดูแล ผลลัพธ์จะออกมาเป็นอย่างไรคุณผู้อ่านก็คงเดาได้ไม่ยากใช่ไหมครับ?

ใช่ครับ เงินค่าลงทะเบียนเรียนแม้ไม่มากเลยในเวลานั้นเพราะก็แค่ราว 15 บาทต่อเทอมเท่านั้น แต่เมื่อได้เงินมาผมก็ให้โบสถ์ไป 10 บาทส่วนผมเองกินหัวคิวไป 5 บาทต่อคน ก็เลยทำให้มีรายได้ช่วยชีวิตให้อยู่รอดไปได้ เพราะคิดว่าเป็นค่าแรงที่ผมทำให้กับโครงการสอนภาษานั้น

พอถึงปีใหม่ก็ได้รับการเรียกร้องให้มีบรรยากาศการรื่นเริง ผมก็เลยหาวิธีได้เงินใช้ด้วยการจัดงาน Party ขึ้นในโบสถ์โดยการขายบัตร (เก็บเงินเข้ากระเป๋าตัวเองหมด) โดยกลับไปบ้านขอยืมแผ่นเสียงเพลงของพี่ชายมาแล้วก็จัดการเปลี่ยน โบสถ์ให้กลายเป็นบาร์ (ชั่วคราว) ในช่วงปีใหม่!

เรียกว่า “คืนกันมันส์ จนโบสถ์กระจาย!”

ท่านศิษยาภิบาลและครอบครัวซึ่งพักนอนอยู่ชั้นสองของโบสถ์คงจะกระสับกระส่ายนอนไม่หลับกันทั้งคืน!

แต่ผมก็ยังไม่ได้อ่านใจตัวเองว่า กำลังทำอะไร ใดๆ ที่ปราศจากสัมมาคารวะ และขาดความเคารพทั้งต่อพระเจ้า เพื่อนบ้าน และสถานที่ของพระองค์ผมกลับกระทำการเลวเถิดเช่นนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้ตัว ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้เชื่อหรือให้เกียรติอะไรแก่พระเจ้าเลย พระองค์ก็ยังคงสงบนิ่งอยู่ คงเพราะทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้วว่า เวลาของผมยังมาไม่ถึง!

...จนกระทั่งกำหนดเวลาแห่งการทรงเรียกตัวผมก็มาถึง!

...วันหนึ่ง หลังจากเลิกเรียนที่โรงเรียน ผมตรงดิ่งไปที่โบสถ์ เวลานั้นก็ราว ๆ 3 โมงเย็นกว่า ๆ แล้ว ผมก็นั่งลงที่โต๊ะเขียนของ ผมไม่รู้เหมือนกันกันว่าทำไมวันนั้น ผมจึงรู้สึกอยากจะพบพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมก็แค่ทำตัวเนียนไปกับพวกคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นการพูด การสอนการ ประชุม หรือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งก็ล้าก่่าวได้เลยว่าทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายกลมกลืนกับพวก คริสเตียนทั้งนั้น จนนักเรียนหรือคนทั่วไปต่างก็เข้าใจผิดกันไปหมดว่า ผมเป็นคริสเตียนแล้ว!

แต่ในบ่ายวันนั้นใจของผมรู้สึกไม่สงบ!

มันเร่าร้อนอย่างไรบอกไม่ถูก เพราะก่อนหน้านี้ เวลาใครพยายามจะมาพูดเรื่องพระเจ้าหรือ เรื่องพระเยซูกับผมอย่างจริง ๆ จัง ๆ ผมก็พยายามบ่ายเบี่ยงไปโดยกล่าวทำทนายเหมือนปิดสวะออกไปว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ก็ให้พระองค์มาปรากฏในผมเห็นด้วยตาก่อน และพูดให้ผมได้ยินด้วยหูก่อน และให้ ผมจับต้องพระองค์ด้วยมือของผมก่อนแล้วผมจึงจะเชื่อ!” แต่ดูเหมือนว่าคำทำทนายของผมจะไม่ได้รับ ความใส่ใจจากพระเจ้าเลยใน 2-3 ปีที่ผ่านมาก่อนหน้านี้

แต่ในวันนั้น ในขณะที่ผมกำลังอยู่คนเดียว และไม่ได้ทำทนายพระเจ้าพระองค์กลับทรงสำแดง พระองค์ต่อผมผ่านทางประสบการณ์ที่ผมคาดไม่ถึง!

นั่นคือ อยู่ ๆ ก็ปรากฏภาพขึ้นต่อหน้าต่อตาของผมขึ้นในอากาศกลางห้องที่ผมนั่งอยู่ (คล้าย ๆ กับภาพยนตร์เรื่องสตาร์วอร์ส ที่เข้ามาฉายในภายหลังที่หุ่นยนต์ R2-D2 ฉายภาพเจ้าหญิงที่กำลังขอ ความช่วยเหลือขึ้นมาในอากาศ)

ผมเห็นภาพเด็กทารกคนหนึ่งที่ผมไม่รู้จักกำลังคลานอยู่ จากนั้นผมก็เห็นภาพผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ที่ผมไม่รู้จักเช่นกันเดินเข้ามาก้มตัวอุ้มเด็กคนนั้นขึ้นมา และแล้วภาพต่าง ๆ ก็พลิกผ่านเหมือนกับ เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ผมเห็นภาพของเด็กคนนั้นเริ่มเดินได้ และเริ่มจำได้ว่า ผู้หญิงที่เห็นอยู่ ในอากาศเบื้องหน้านั้น คือ ภาพที่สาวคนหนึ่งของผมที่เสียชีวิตไปนานแล้ว (ที่จำได้จากภาพถ่าย) และ ผมก็ค่อย ๆ จำได้ว่า เด็กที่อยู่ข้างหน้าผมนั้นไม่ใช่ใครอื่น นั่นคือตัวของผมนั่นเอง!

ผมเห็นตัวเองเติบโตขึ้นผ่านวัยต่าง ๆ ต่อหน้าต่อตาของผม สิ่งที่ผมกระทำลงไปไม่ว่าดีหรือชั่ว (ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนชั่วมากกว่า) ทั้งในที่ลับที่แจ้งล้วนปรากฏชัด แล้วก็เหมือนกับฝันไปและตื่นขึ้นทั้ง ๆ ที่ผมยังลืมตาอยู่โดยไม่ได้หลับ!

หลังจากที่ภาพเหตุการณ์ในชีวิตของผมปรากฏขึ้นจากถึงนาฬิกาที่ผมเป็นอยู่ ณ เวลานั้น เมื่อผมได้ สติรู้สึกตัวอีกทีพร้อมกับตื่นใจจนเหงื่อโชก!

ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตของผมที่ผมรู้สึกงานและอับอายกับความบาปที่ผมได้กระทำลงไป เหมือนอย่างในวินาทีนั้น

ก่อนหน้านั้นผมรู้สึกว้า แม้ผมไม่ใช่คนดีแต่ผมก็ยังไม่ได้เลวร้ายมากขนาดจนต้องลงนรกอย่างที่พวกคริสเตียนพยายามข่มขู่ผม เพราะผมรู้สึกว่า มีคนเลวกว่าผมเยอะ ผมมันแค่เลวเล็กน้อยคงไม่ถึงขั้นต้องลงนรกหรอก! เพราะผมไม่เคยข่มขืนใคร ยังไม่เคยฆ่าใครและ ไม่เคยทำชั่วเลวทรามหนักหนาสาหัสขนาดให้อภัยไม่ได้!

แต่ว่า ในวินาทีนั้นเองผมรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นจำเลยหรือผู้ต้องหาที่ถูกจับได้ถาพคางเขาคล้าย ๆ กับพวกที่จับรถฝ่าไฟแดงแล้วคิดว่าตำรวจมองไม่เห็น แต่แล้วก็ต้องยอมจำนนด้วยภาพถ่ายผ่านกล้อง CCTV หัวมุมถนนที่เห็นกันชัด ๆ จากทุกแง่มุมเลยว่า ผมกำลังฝ่าไฟแดงอยู่ กำบายเบียงหรือค้ำแก๊วที่เถียงจอด ๆ ล้วนไร้ประโยชน์ก็เลยต้องรีบหุบปากลง!

ในตอนนั้นผมรู้สึกแสนอับอายจนเกินบรรยายเปรียบเสมือนกับว่าตัวผมที่เคยลุกขึ้นมาโววายเวลามีคนมาฟ้องผมว่า บ้านของผมสกปรกมาก! แต่... ผมโกรธไม่ยอมรับ เพราะคิดว่าทุกวันผมก็เอาขยะไปเทไว้หน้าบ้านพอสาย ๆ หรือค่ำ ๆ ก็มีเจ้าหน้าที่เขต (หรือเทศบาล) มาเก็บไป ผมเลยเห็นบ้านผมสะอาดอยู่เสมอ! แต่แล้วก็เหมือนว่าพอถึงวันสิ้นปีสำนักงานเขตหรือเทศบาลเอาขยะที่ผมทิ้งไว้ตลอด 365 วัน นำกลับมาคืนผมถึงบ้าน!

ผมคงซ้อค! และที่เคยกปากแข็งว่าผมไม่ได้สร้างมลภาวะใด ๆ เลยก็คงต้องหุบปากลง!

คุณลองคิดดูสิครับว่า...

หากบาปของคุณในแต่ละวันเปรียบเหมือนขยะที่คุณทิ้งออกไปแล้วถูกนำไปเก็บไว้ ในที่ ๆ หนึ่ง จากนั้นอยู่ ๆ ก็ถูกนำออกมากองไว้ต่อหน้าของคุณในวันสิ้นปี คุณจะรู้สึกอย่างไร?

ในวันนั้นผมอายุได้ 18 ปี คุณผู้อ่านลองคิดดูสิครับว่าเมื่อพระเจ้าทรงนำบาปของผมทั้ง 18 ปี มากองไว้ต่อหน้าต่อตาของผม ที่ทำไว้ตลอด 18x365x24x60x60 วินาที บาปของผมจะมโหฬารสักเพียงใด?

ผมจึงตะลึงจังจัง!

ในโมงนั้น ผมไม่ได้ทำทาบขอพระเจ้ามาปรากฏพระองค์ให้ผมเห็นด้วยตา หรือตรัสให้ผมได้ยินกับหู หรือมาให้ผมสัมผัสพระองค์ด้วยมืออีกต่อไปแล้ว แต่ตรงกันข้าม ผมทูลขอพระเจ้าอย่างหนึ่งก็คือ “ขอให้พระเจ้าช่วยไปให้ไกลจากตัวของผมเพราะว่าผมมันโสโครกสิ้นดี!”

ผมถึงเข้าใจความรู้สึกและคำพูดของเปโตรในภายหลังที่ท่านกล่าวกับพระเยซูคริสต์เมื่อได้กราบลงที่พระชนูของพระองค์บนเรือแล้วทูลพระองค์ว่า...

“พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป!” (ลูกา

5:8)

ในบ่ายวันนั้น ผมเลยก้มหน้าอธิษฐานขอต่อพระเจ้าด้วยความสำนึกในบาปชั่วของผมอย่างแท้จริง (เหมือนกับไก่ชนที่คอหักหลังจากพ่ายแพ้) ว่า...

“หากพระเจ้ามีจริงไม่ต้องมาให้ผมเห็น ไม่ต้องมาตรัสให้ผมได้ยิน หรือไม่ต้องมาปรากฏกายให้ผมเอามือแตะต้อง!

...หากพระองค์มีจริงขอพระองค์ทรงกระทำเพียงสิ่งเดียวนั้นคือเปลี่ยนชีวิตของผมใหม่ เพราะผมสะสมอึดสะเอียนกับชีวิตที่ผ่านมาจนเกินจะทนแล้ว!”

พี่น้องที่รัก! ตอนแรกผมคาดคิดว่า พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของคนแบบหิวหรือหิว เช่น มีสายฟ้าฟาดลงมาพร้อมเสียงฟ้าคำรามดังกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือนหวั่นไหว และมีทูตสวรรค์ลงมาจากฟ้า บอกว่า

“จงชัชเอ๋ย พระเจ้าทรงฟังคำขอของเจ้าแล้ว เจ้าจงเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิง ณ บัดนี้เถิด!” แล้วก็มิเสียงดัง ั้ง จากนั้นผมก็เปลี่ยนแปลงใหม่ภายในฉับพลัน!

แต่...ผมรู้สึกผิดหวังมาก!

เพราะไม่มีปรากฏการณ์อะไรที่น่าตื่นตาตื่นใจเกิดขึ้นเลยสักนิด ทุกอย่างยังเป็นเหมือนเดิม เมื่อผมลืมตาขึ้นมา!!

...แต่ว่าหลังจากนั้นไป 2 อาทิตย์ เพื่อนที่โรงเรียนวัดมกุฏฯ ของผมคนหนึ่งเดินเข้ามาหาผมแล้วพูดว่า...

“จงชัช เอ็งผีเข้าหรือเปล่าวะ?”

ผมเงยหน้ามองดูเพื่อนคนนั้นอย่างมึนงง พยายามว่า...

“ทำไมถึงคิดว่าผมผีเข้าล่ะครับ?”

เพื่อนผมก็ถอนขยับ พร้อมถลึงตามองผมเหมือนเห็นตัวประหลาด

“ก็นี่ไง ไม่ใช่ผีเข้าหรือ?”

ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี จึงถามกลับไปอย่างซื่อใส

“ผมยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าผีจะมาเข้าสิงผมอย่างไรได้?”

เจ้าเพื่อนคนนั้นของผมดูเหมือนว่าสุดจะทนต่อไปได้แล้ว เลยตะคอกใส่หน้าผมว่า

“ก็นี่ไง ไม่ใช่ผีเข้าแล้วจะเรียกว่าอะไร ร้อยวันพันปีก็ไม่เคยได้ยินมีงูพูดผม ๆ ครับ ๆ เลย มีแต่คำว่าไอ้...ห...ไอ้...ส...วันนี้กูขอลามึงหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้นกับมึงวะ ถึงเปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้?”

...ผมเพิ่งถึงบางอ้อ!

ใช่ครับ ผมไม่ได้สังเกตเลยว่า มีบางอย่างเกิดขึ้นกับผม!

คำหยาบคายและคำพรูสาวาทที่เคยเป็นส่วนหลักในคำสนทนาของผมนั้นหายไป ผมเริ่มไม่อยากพูดเรื่องตลกได้เสียคือ หรือคำสบถสบาน หรือคำคำพ้อล้อแม่ต่าง ๆ เหล่านั้นอีกต่อไป...ผมเริ่มเชื่อแล้วละครับว่าพระเจ้าทรงกำลังเริ่มต้นกระทำกิจอยู่ในชีวิตของผม พระองค์กำลังเริ่มต้นให้ความชัดเจนกับผมแล้วว่า ผมไม่ได้เป็นฝ่ายเลือกพระองค์ แต่พระองค์ต่างหากที่เป็นฝ่ายเลือกผม

ดูเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ยืนยันเรื่องการทรงเรียกนี้กับพวกสาวกของพระองค์ว่า

“ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” (ยอห์น 15:16)

ใช่ครับ พระองค์ทรงเลือกและเรียกผม พระองค์ทรงแต่งตั้งผมให้ไปเกิดผลและให้ผลเหล่านั้นคงอยู่

ใช่ครับ พระองค์ทรงเลือกและเรียกผม พระองค์ทรงแต่งตั้งผมให้ไปเกิดผลและให้ผลเหล่านั้นคงอยู่

ใช่ครับ พระองค์ทรงเลือกและเรียกผม พระองค์ทรงแต่งตั้งผมให้ไปเกิดผลและให้ผลเหล่านั้นคงอยู่

นี่คือก้าวแรกแห่งการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของผม!

ประกาศตัวรับเชื่อและเริ่มต้นรับใช้

“ผู้ใดต้องการประกาศตัวต้อนรับพระเยซูคริสต์ ขอให้ก้าวออกมาหน้าทีประชุม?”

นั่นคือ คำเชิญชวนในเช้าวันอาทิตย์ที่ 24 ธันวาคม 1972 ที่คริสตจักรสันติสุข เทเวศน์ซอย 3

ในวันนั้น ผมทำสิ่งที่คนจำนวนมากรวมทั้งอาจารย์เสวก จีวิวัฒน์ ศิษยาภิบาลของคริสตจักรประหลาดใจ งุนงง และไม่ค่อยเชื่อว่าผมจะทำเช่นนั้น นั่นคือ ผมเป็น 1 ใน 2 คนที่เดินก้าวออกมาประกาศตัวต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของผมข้างหน้าที่ประชุมเป็นครั้งแรก!

เพราะว่าในเวลานั้นผมควบคุมกิจการภาคการสอนภาษาอังกฤษของโบสถ์เกือบเบ็ดเสร็จ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียน!

แต่พระเจ้าทรงทำให้จิตใจของผมอ่อนลง และคลายพยศลงอย่างที่ผมเองก็คาดไม่ถึงเลย!

...หลังจากที่ผมประกาศตัวรับเชื่อเพียงไม่กี่วัน ผมก็ได้มีโอกาสไปค่ายของคริสเตียนเป็นครั้งแรก ในช่วง 29 ธันวาคม 1972 – 1 มกราคม 1973 ที่ค่ายแบ็บติสต์ พัทยา ของ TBYF (Thailand Baptist Youth Fellowship) และ ณ ค่ายนั้นเอง ผมมีประสบการณ์กับพระเจ้าเพิ่มขึ้นอีกครั้ง!

แต่ที่พิเศษยิ่งกว่านั้น ก็คือ ผมได้พบ “สาวน้อย” คนหนึ่งที่ทำให้ผมสนใจ! (และหลังจากนั้นอีกราว 7 ปี เธอได้กลายเป็นภรรยาของผม!)

ในค่ายครั้งนั้นผมได้มีส่วนรับใช้พระเจ้าอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรก ก็คือนำเกม!

จำได้ว่า มีลูกค่าย (เป็นผู้ใหญ่ชาวกะเหรี่ยง) ที่สนุกมากหัวเราะงอหงายจนขากรรไกรค้าง หายใจไม่ออกจนเกือบเสียชีวิต! ทำเอาผมคนนำเกมช็อคอยู่ไม่หายมาจนทุกวันนี้ จนไม่กล้านำเกมอีกเลยเดี๋ยวกลัวจะมีคนตาย!

ในค่ายครั้งนั้น พระเจ้าทรงพุ่มพุกผมด้วยมิตรภาพของพี่น้องคริสเตียนจากหลาย ๆ คริสตจักรทั่วประเทศ (และเปิดตาของผมให้เห็นโลกของคริสเตียนที่กว้างไกลกว่าแค่โบสถ์เล็ก ๆ ที่มีสมาชิกแค่ไม่เกิน 20 คน!) และค่ายครั้งแรกนี้นับว่าเป็นค่ายที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผมในการรับใช้อย่างแท้จริง!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผมได้รู้จักเพื่อนอนุชนจากคริสตจักรอิมานูเอลซึ่งในท่ามกลางคนเหล่านั้น มีหลายคนที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตของผมในช่วงแรก ๆ ได้แก่ ดร.วินิจ วงศ์สรรเสริญ และสมาชิกทุกคนในครอบครัว คุณกฤติยา ลิขิตปัญญารัตน์, ดร.เอื้ออารีย์ ปิฎกานนท์ และคุณดารณี เกรียงปริญญากิจ ฯลฯ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนท้ายสุดนี้ ต่อมาได้กลายเป็นคู่ชีวิตที่ครองคู่ร่วมกันมาจนเพิ่มฉลองครบรอบ 30 ปี ของการแต่งงานไปเมื่อวันที่ 6 เมษายน ปี 2009 นี้เอง)

ในวันสิ้นสุดค่าย มีเรื่องที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น เมื่อรถบัสที่ต้องมารับลูกค่ายกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้มารับตามกำหนด!

ในขณะที่กรรมการค่ายหลายคนได้เดินทางกลับไปก่อนแล้วด้วยพาหนะส่วนตัว!

ผมจำได้ว่า พวกเราเดินออกไปนั่งรอรถกันอยู่ชายหาด ได้ชุ่มศาลาามุงจาก หน้าค่าย จากป่าจนใกล้ ๆ เย็นและค่ำ ก็ยังไม่ปรากฏวิแวว่าจะมีรถมารับ ผมซึ่งอธิษฐานไม่ค่อยเป็นเพราะเพิ่มรับเชื่อมาใหม่ ๆ เพียงแค่อาทิตย์เดียว ก็เลยก้มศีรษะอธิษฐานของพระเจ้าทรงส่งคนมาช่วยเหลือด้วย!

พี่น้องครับ! ผมได้เรียนรู้บทเรียนที่ลึกซึ้งข้อหนึ่งในชีวิตที่ติดตามพระเจ้ามากกว่า 30 ปี ก็คือ พระเจ้ามักตอบคำอธิษฐานของผู้เชื่อใหม่รวดเร็วมาก แม้ว่าเขาจะอธิษฐานถูก ๆ ผิด ๆ หรือชอบใช้นิ้วจิ้มหาคำตอบจากพระคัมภีร์อย่างไม่ถูกหลักการก็ตาม! (แต่ก็มีความจริงที่น่าสะเทือนใจก็คือยังคนใดเป็นคริสเตียนนานมากเท่าไรพระเจ้ายิ่งทรงตอบคำอธิษฐาน (ในบางเรื่องที่สำคัญ) ช้าลงไปมากเท่านั้น และบางครั้งกว่าจะได้รับคำตอบจากพระเจ้าในบางเรื่องก็ต้องใช้เวลารอคอยค่อนข้างยาวนานจนแทบถอดใจ!) เพราะเมื่อผมอธิษฐานจบ พอลืมตาขึ้นก็มีรถคันหนึ่งที่แล่นมาอยู่ ๆ ก็จอดอยู่ข้างหน้าผมและพวก จากนั้นก็มีคนหนึ่งก้าวออกมาจากรถและถามว่า “มีอะไรให้ช่วยไหมครับ?”

ผมรู้สึกเหมือนกันว่าพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ลงมาช่วยในยามยากลำบากโดยแท้ เราเลยขอให้เขาขับรถพาพวกเราบางคนเข้าไปในเมืองพัทลุงเพื่อไปเช่ารถบัสขนคนกลับเข้ากรุงเทพฯ ในที่สุดพวกเราก็ได้รถบัสมารับพวกเรากลับบ้าน!

ผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้าและใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในครั้งนั้นอยู่ในใจเสมอมา!

...ในช่วงเวลานั้นเองที่คริสตจักรที่ผมอยู่มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เพิ่งได้รับการฟื้นฟูใจค่ายยูคริสเตียนแห่งประเทศไทย (ครั้งที่ 3 ปี 1972) กลับมาช่วยคริสตจักรสันติสุขที่ผมอยู่!

ชื่อของทั้ง 2 คือ ประสิทธิ์ แก้วศรีโพธิ์ทอง และขนิษฐา ชัยนิยม ซึ่งต่อมาภายหลังทั้ง 2 คนได้เข้าพิธีสมรสและให้กำเนิดธิดา 3 คน (คือ หนึ่ง, เซอร์รี่ และกิฟท์ โดยที่ 2 คนแรกต่อมาได้กลายเป็นมัคนายกของคริสตจักรนิมิตใหม่ ที่ผมและคุณพ่อคุณแม่ของพวกเขาร่วมกันก่อตั้งขึ้นมาในปี ค.ศ. 1982)

แรก ๆ ที่ได้พบกัน ผมรู้สึกว่าผมมี 2 อารมณ์เกิดขึ้น หนึ่งก็คือรู้สึกเขม่นที่เจ้าหนุ่มหน้ามดคนนี้ไม่รู้โผล่มาจากไหน อยู่ ๆ ก็มาเล่นบทผู้นำในคริสตจักรที่ผมเพิ่งประกาศตัวรับเชื่อ แต่อีกความรู้สึกหนึ่งก็คือรู้สึกชื่นชมที่เขามีความกระตือรือร้นในการเป็นพยานเล่าเรื่องพระเจ้า อีกทั้งยังมีอารมณ์ขัน และสามารถจัดการเรื่องราวต่าง ๆ ให้เป็นระบบระเบียบเรียบร้อยได้ดี อีกทั้งยังเป็นมือกลองของวงดนตรี “ขอบคุณพระเจ้า!” หรือ “Thank you lord” ที่โด่งดังในยุคนั้น (ต่อมาคุณประสิทธิ์ แก้วศรีโพธิ์ทอง ผู้นี้ได้กลายมาเป็น ประธานยูคริสเตียนแห่งประเทศไทยในยุคที่รุ่งเรืองที่สุด!) และด้วยการจัดเตรียมของ

พระเจ้าที่เกินความเข้าใจ ไม่นานนักพวกเราทั้ง 2 คนก็กลายมาเป็นคู่หูกันในการรับใช้จบจนวันสุดท้ายในชีวิตของเขา (ในปี 2007)

คุณประสิทธิ์ เป็นคนมีน้ำใจและเป็นผู้หุนใจที่ดี เป็นคนที่ให้โอกาสคนอื่นอยู่เสมอ จึงนับว่าเขาเป็นกัลยาณมิตรที่ล้ำจน ส่งเสริมผมในการรับใช้ตั้งแต่เริ่มต้นมา และนับว่าเป็นบารนาบัสในชีวิตของผมที่ผมไม่มีวันลืมได้เลยได้ชั่วชีวิตนี้!

อีกบุคคลหนึ่งที่ผมถือว่ามีส่วนในการเสริมสร้างชีวิตของผมเป็นอย่างมาก ก็คือ ดร.วินิจ วงศ์สรรเสริญ ซึ่งในเวลานั้น คือ หนุ่มน้อย นามว่า วินิจ ผู้มีอัธยาศัย เฉพาะตนไม่เหมือนใคร และก็เพิ่งกลับใจใหม่มาไม่นานเช่นกัน แต่เพราะความที่เขามีภาวะผู้นำสูงมากกว่าคนอื่น ๆ จึงกลายมาเป็นครูสอนพระคัมภีร์ให้แก่บรรดาเพื่อนพี่น้องและผู้เชื่อใหม่ที่รวมตัวมาเรียนพระคัมภีร์ด้วยกัน!

เมื่อพบกันครั้งแรกนั้นผมรู้สึกที่เราศรัทธาไม่กินกัน!

หรือสมัยใหม่เขาเรียกว่า “Chemistry” ไม่เข้ากัน!

แต่ในไม่ช้าพระเจ้าก็ทรงค่อย ๆ เกื้อกูลให้ก่อเกิดมิตรภาพขึ้นในระหว่างเราทั้ง 2 อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ต่อมา...ผมได้รับการชักจูงจาก อ.วินิจและคุณประสิทธิ์ให้เข้าร่วมในขบวนการหนุ่มสาวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของอนุชนคริสเตียนไทย ที่มีชื่อว่า “ยุวคริสเตียนแห่งประเทศไทย” ที่ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1970 ในค่ายยุวคริสเตียนแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 24-30 เมษายน 1970 ณ ค่ายแบ็บติสต์ พัทยาโดยอนุชนหนุ่มสาวคริสเตียนบางคนที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากกรที่เห็นศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย (ประธานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทยคนแรก) และคณะกรรมการร่วมกันจัดประชุมของผู้นำคริสเตียนทั่วประเทศจากทุกคณะนิกายไทยขึ้นเป็นครั้งแรกในปีเดียวกันนั้น!

ในช่วงเวลานั้นยุวคริสเตียนแห่งประเทศไทยกลายเป็นขบวนการหนุ่มสาวที่ทำทนายการยึดติดในคณะนิกายและเรียกร้องให้เกิดความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยไม่ถือพวกหรือถือคณะนิกาย โดยมีอุดมการณ์หลักมาจากพระธรรม 1 โครินธ์ 1:10 ที่ว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ขอให้ท่านปรองดองกันอย่าถือพวกถือคณะ แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” ผมจึงได้รับการวางรูปแบบชีวิตการติดตามและรับใช้พระเจ้า โดยไม่ถือพวกถือคณะ ตั้งแต่ก้าวแรกของการเป็นคริสเตียนผ่านขบวนการยุวคริสเตียนฯ นี้

กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจและเป็นกิจกรรมหลักของยุวคริสเตียนแห่งประเทศไทย (Thailand Christian Youth Fellowship) ในช่วงเวลานั้นก็คือการไปร่วมกันอธิษฐานเวียนตามโบสถ์ต่าง ๆ ในทุกวันศุกร์ อันเป็นผลมาจากการฟื้นฟูในค่ายยุวคริสต์ครั้งที่ 3

ผมเองจึงได้เริ่มต้นชีวิตคริสเตียนแบบข้ามกำแพงคณะนิกายผ่านการไปร่วมอธิษฐานด้วยกัน กับพี่น้องจากคริสตจักรคณะนิกายต่าง ๆ และได้อ่านพระคัมภีร์ต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างจากกันอย่าง มากมายทั้งในเรื่องความเชื่อ พิธีกรรม และนิยมพิธีปฏิบัติต่าง ๆ

และความผูกพันกับพี่น้องต่างคริสตจักรเหล่านี้ก็ได้กลายมาเป็นรากฐานสำคัญอีกประการหนึ่ง ในการรับใช้พระเจ้าของผมในเวลาต่อมา...นับเป็นกระบวนการสร้างชีวิตที่มีอิทธิพลต่อวิถีคิดและชีวิต ของผมอย่างยั่งยืนและยาวนาน!

สิ่งหนึ่งที่ผมต้องขอบคุณพระเจ้าก็คือ การที่ผมได้ไปนอนค้างคืนที่บ้านของ อ.วินิจ หลังจาก เสร็จสิ้นการประชุมอธิษฐานในแต่ละสัปดาห์ เพราะผมไม่สะดวกที่จะกลับไปนอนที่บ้าน เนื่องจากตึกมาก แลแล้ว!

เวลานั้น อ.วินิจ ยังพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาใน ซอยโชคชัย 4 สมัยที่ถนนลาดพร้าวเพิ่งตัดผ่าน โดยที่ทุกคืนวันศุกร์ในยามดึก เราจะเดินเท้าจากปากซอยเข้าไปในซอยที่ทิ้งเปลี่ยว และทิ้งมืดเพื่อไปยัง บ้านพักเพราะในเวลาเช่นนั้นไม่มีรถสองแถวให้บริการแล้ว และแม้แต่เสาไฟฟ้าในซอยก็ยังไม่มียุติ อย่างไรก็ตามทุกครั้งก่อนนอนไม่ว่าจะตึกมากสักเพียงใดพวกเราทั้ง 2 คนก็จะอ่านพระคัมภีร์ และ อธิษฐานด้วยกันอยู่เป็นประจำ!

เราทำเช่นนี้ด้วยกันมาหลายปี จนกระทั่ง อ.วินิจ สมักรไปเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนสามมุกคริสเตียน จังหวัดชลบุรี เราทั้ง 2 จึงห่างกันไประยะหนึ่ง!

ผมรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณอาจารย์วินิจสำหรับการเสริมสร้างในช่วงเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนของ ผมเป็นอย่างยิ่ง!

และผมเองก็อยากให้เห็นคริสเตียนเก่า ๆ คนอื่น ๆ กระทำเช่นเดียวกันนี้กับคริสเตียนใหม่ ๆ ที่ ต้องการการเสริมสร้างด้วยเช่นกัน!

ประสบการณ์ในการรับใช้กับยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทยของผมในฐานะผู้นำเริ่มเกิดขึ้นครั้งแรกในค่ายยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทยครั้งที่ 4 ซึ่งจัดในกรุงเทพฯ เป็นครั้งแรก ณ โรงเรียนคริสต ศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพลู) ในหัวข้อค่ายว่า “ทางของพระเจ้านำไปสู่ความสุขและชีวิตนิรันดร์” ในปี ค.ศ. 1973!

ครั้งนั้นผมได้รับมอบหมายให้เป็นพิธีกรในค่าย ในวันที่มีพิธีเปิดค่ายผมรู้สึกตื่นเต้นมากจนเกิด อาการประหม่า ลนลาน เมื่อพูดจบก็รีบร้อนเดินลงจากเวทีทันที ผลประจักษ์ว่า เท้าไปเตะถูกสาย ไมโครโฟนเป็นเหตุให้ขาไมค์ล้มลง ไมค์กระแทกพื้น!

ผมนี้ใจหาย หล่นตู่ไปถึงตาตุ่มเลย!

ประโยคแรกที่ผมได้ยินจากรุ่นพี่ก็คือ “ชงชัย เอ็งรู้ใหม่ว่า ไมคีย์หือฮัวร์ (Shure) นี่ตัวละเท่าไร? ทำไมชุ่มชุ่มอย่างนี้!

ผมรู้สึกสูญเสียความมั่นใจทั้งหมดที่มีอยู่ไปกับการเป็นพิธีกรครั้งแรกของผมเกือบสิ้นเชิง!

อย่างไรก็ตาม ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานโอกาสแก่ผมใหม่อีกครั้งในการทำหน้าที่ดังกล่าว และหลังจากผมทำหน้าที่ด้วยความระมัดระวังจนเกิดผลอย่างดีเยี่ยม ผมก็ลงจากเวทีด้วยความภาคภูมิใจ แต่แล้วขาเจ้ากรรมของผมก็ไปเตะถูกสายไมโครโฟนจนลั่นคำอีกครั้งจนได้!

จากวันนั้นเป็นต้นมาผมและได้รับฉายาจากพวกรุ่นพี่ว่า “ไอ้ชุ่มชุ่ม!”

ใช่ครับ! ผมต้องใช้เวลาอีกหลายปีทีเดียวกว่าที่เจ้าฉายาอับยศดังกล่าวนี้จะหลุดออกไปจากชีวิตของผม และโดยพระคุณของพระเจ้า ในหลายปีต่อมาผมได้กลายเป็นพิธีกร ผู้นำเพลง และผู้นำประชุมหลักของยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทย ตั้งแต่การประชุมประจำปีครั้งที่ 5 เป็นต้นมาจนใคร ๆ ทั่วประเทศในเวลานั้นต่างก็รู้จักผมดีในฉายาว่า “ชงชัย ยูวคริสตต์ฯ”

และผมเริ่มกลายเป็นบุคคลอันตรายที่บางคณะนิกายหมายหัวผมไว้ในบัญชีดำในเวลาต่อมา เพราะวิตกกลัวว่าผมจะไปทำให้อุณชนหนุ่มสาวในคณะของพวกเขาไม่อยู่ภายในรั้วกำแพงแห่งคณะนิกายอีกต่อไป!

และในที่สุดความกลัวของผู้นำเหล่านั้นก็เป็นจริง!

เพราะนับจากนั้นเป็นต้นมา ทุกแห่งที่ผมไปที่นั่นจะเกิดจากชุมนุมของอุณชนในภูมิภาคนั้น ๆ อย่างไม่ถือพวกถือคณะโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากผู้นำที่ต่อต้านบางคน จนบางที่ผมได้รับจดหมายเวียนจากผู้นำของบางคณะ บางกลุ่มให้ละเว้นการต้อนรับผมและพวก และบางคริสตจักรถึงกลับไล่ผมและคณะออกจากตัวคริสตจักร และบริเวณคริสตจักรก็มี!

แต่สุดท้ายวันเวลาก็เป็นเครื่องพิสูจน์ที่ดีว่า ขบวนการยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทยนั้นไม่เพียงแต่ไม่เป็นภัยที่สร้างปัญหาให้กับคริสตจักรและคณะนิกายต่าง ๆ แต่กลับเป็นขบวนการหนุ่มสาวคริสเตียนที่มีบทบาทสำคัญมากในประวัติศาสตร์ที่คริสเตียนไทยในอดีตที่ผ่านมาในด้านการสร้างควมสามัคคีปรองมอด และการพัฒนาด้านความสามารถของประธานของอุณชนหนุ่มสาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรับใช้ ซึ่งนำความเจริญเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณมาสู่พวกเขาจนหลายคนได้กลายมาเป็นผู้นำในวงการคริสเตียนอยู่ในทุกวันนี้ อาทิ ดร.มาโนช แจ่มมุข, ศจ.สมนึก มนตรีเลิศศรี, ดร.ประชา ไทยวัชรามาศ, ดร.วินิจ วงศ์สรรเสริญ, อ.สุคใจ กฤษณกาญจน์, ศจ.ดร.อภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร, ศจ.สมบุญ อิ่มแสง, อ.วรสิทธิ์ ศรียุทธไกร, อ.ประยูร ลิ้มหุตะเสธณี, นพ.นิรันดร์ ภัทรานุกูล, ศจ.เดชา อังคสุภกรกุล และอีกมากมายหลายชีวิตที่โดดเด่นที่ไม่สามารถเอ่ยนามได้หมดสิ้น!

ใช่ครับ! ชีวิตแห่งการรับใช้ของผมได้เริ่มต้นขึ้นแล้วนิมิตที่กว้างไกลอย่างน่าพิศวง!

สอบเข้ามหาวิทยาลัย!

“อาจารย์ครับ ผมจะไปเรียนที่โรงเรียนพระคริสตธรรมดีไหมครับ?”

ย้อนกลับมาสักนิด ถึงตอนที่ผมรับเชื่อใหม่ ๆ ก่อนที่ผมจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย วันหนึ่งผมถาม ศจ.บุญครอง ปิฎกานนท์ ผู้เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรอิมมานูเอลในสมัยนั้นด้วยคำถามข้างต้น

ผมจำได้อย่างแม่นยำว่า ในคืนนั้นขณะที่กำลังมีการเทศนาประกาศที่เวทีลีลาศสวนลุมพินี ผมกับ อ.บุญครอง มานั่งคุยกันอยู่ข้างนอกห้องประชุม

ตอนนั้นผมเพิ่มจบ ม.ศ. 5 (ม.6 ในปัจจุบัน) และคิดว่าจะไม่ไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือ ที่เรียกว่าสอบเอ็ทธานซ์ (หรือเอ็นสะท้าน!) ก็เลยเข้าไปขอคำปรึกษาจากอาจารย์ผู้ใหญ่ที่ผมนับถือ!

อาจารย์บุญครอง ท่านรู้จักผมดี เพราะว่าผมมักจะไปคลุกคลีที่คริสตจักรของท่านอยู่บ่อย ๆ ในฐานะที่ที่นั่นเป็นอยู่ข้าวอยู่น้ำสำหรับพวกเราที่อยู่ในขบวนการยูวคริสเตียนๆ ที่เคลื่อนไหวขับเคลื่อนให้อุณหภูมิหนุ่มสาวจากทุกคณะนิกลายเป็นน้ำหนึ่งในเดียวกัน แต่ก็อย่างที่เล่าไปแล้วว่าในเวลานั้นมีพวกผู้ใหญ่บางคนยังทำใจรับขบวนการนี้ไม่ค่อยได้เต็มที่นัก! (จึงมีการต่อต้านอยู่ประปรายในบางพื้นที่)

ในเวลานั้นพวกเราที่เป็นอุณหภูมิหนุ่มสาว (ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง) มักจะมีใจร้อนรนในการออกไปเป็นพยานประกาศเรื่องของพระเจ้า และร่วมการฟื้นฟูต่าง ๆ ที่มีอยู่ภายนอกคริสตจักรอย่างไม่ขาดระยะ ในเวลานั้นเพราะ คริสตจักรส่วนใหญ่เป็นคริสตจักรเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีรายการใหญ่ ๆ ที่ท้าทายเท่ากับกิจกรรมภายนอกคริสตจักร!

พอเห็นคนเห็น้อยกลับมาศึกษาก็ดีแล้วพวกเราจึงมักจะไปอาศัยนอนกันที่โบสถ์อิมมานูเอล (ซอยสมประสงค์ 2 ซึ่งเดี๋ยวนี้เปลี่ยนชื่อมาเป็นซอย เพชรบุรี 13) เพราะสะดวกดี

เมื่อกลับมาถึงโบสถ์ พวกเราซึ่งรู้สึกหิวก็จะหาอะไรภายในโบสถ์มารับประทาน ซึ่งก็มักหาได้ไม่ยากเพราะว่าคริสตจักรเปิดโรงเรียนอนุบาลชื่อ “อิมเมม” อยู่ด้วย ดังนั้นอย่างน้อยก็มีนมเด็กหรือนมสำหรับเด็กประทังท้องได้แทบทุกคืน!

พวกเราที่โตมาหรืออยู่รอดมาได้ทุกวันนี้จึงรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณคริสตจักรอิมมานูเอลแห่งนี้เป็นอย่างยิ่ง เมื่อก่อนนั้นคนทั่วไปในสังคมไทยมักจะโตขึ้นมาเพราะ “ข้าววัด” แต่พวกเราโตขึ้นมาเพราะ “นมโบสถ์” และหลายคนในขบวนการยูวคริสตในเวลานั้นได้กลายเป็นผู้รับใช้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี อาทิ ศจ.วิชัย วงศ์สรรเสริญ, ศจ.วัลย์ เพชรสงคราม, อาจารย์สุนทร สุนทรธาราวงศ์, อาจารย์วีระพล อินทรสังขา, อาจารย์ประยูร ลิ้มะหุดเสร์ณี และ ศจ.ดร.ประชา ไทยวัชรามาศ ฯลฯ

กลับมาที่คำสนทนาระหว่างผมกับ ศจ.บุญครอง ปิฎกานนท์ อีกครั้ง!

เมื่อ อ.บุญครอง ได้ยินเจตนาของคนที่จะไปเรียนพระคัมภีร์ แทนที่ท่านจะสนับสนุนผม ท่านกลับถามผมว่า...

“คุณธงชัย คุณคิดว่าคุณสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หรือไม่?”

ผมก็รีบตอบกลับไปทันทีว่า

“ผมน่าจะสอบได้อยู่แล้วละครับ เพียงแต่ผมอยากครับใช้พระเจ้ามากกว่าจึงอยากเข้าโรงเรียนพระคัมภีร์!”

อาจารย์บุญครองมองหน้าผมแล้วพูดว่า...

“คุณธงชัย ถ้าคุณสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ก็ไปสอบให้ได้ก่อน เมื่อเรียนจบแล้วค่อยไปเรียนพระคริสตธรรมก็ไม่สายเกินไป!”

เมื่อผมยืนยันกรานว่าผมจะไม่สอบเอ็นทรานซ์ อาจารย์บุญครองก็หันกลับมาจ้องตาของผม แล้วกล่าวถ้อยคำที่ผมไม่มีทางลืมจนวันตาย ท่านพูดว่า...

“คุณธงชัย อย่าให้เกียรติโรงเรียนของพระเจ้าต้องตกต่ำลงเพราะคนอย่างคุณ โรงเรียนของพระเจ้าไม่ใช่สถานที่สำหรับพวกเหลือคนที่ไม่มีปัญญาจะไปเรียนที่ไหนแล้วจึงเข้าไปเรียนที่นั่น!”

ผมจำได้ว่า คินนันผมร้องไห้โฮออกมาด้วยความอับอาย เพราะสิ่งที่ท่านอาจารย์บุญครองพูดนั้นคือสิ่งที่ซ่อนอยู่ในใจของผม เนื่องจากผมไม่กล้าไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะกลัวว่าจะสอบเข้าไม่ได้ พุดง่าย ๆ ผมไม่ได้มีความพร้อมที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเลย ผมเอาแต่สาละวนกับกิจกรรมและการรับใช้จนไม่ค่อยได้ใส่ใจการเรียน!

ผมสอบเทียบ ม.ศ. 5 ได้ (เมื่อก่อนรัฐจะเปิดโอกาสให้มีการสอบเทียบ ม.ศ. 5 ได้ ในเดือนสิงหาคมของทุกปี จึงเรียกกันสั้น ๆ ว่า “รอบสิงหา”) และจบการศึกษาในระบบโรงเรียนด้วยคะแนนเพียง 50 กว่าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น!

เมื่อผมเห็นช่องทางที่จะหลีกเลี่ยงการสอบแข่งขันกับผู้อื่นได้ ผมก็รีบคว้าไว้ เพราะเวลานั้นโรงเรียนพระคริสตธรรมกำลังขาดแคลนคนมีศักยภาพที่จะไปเรียน ซึ่งก็แน่นอนอยู่แล้วว่า หากผู้ใดประสงค์จะไปเข้าเรียนก็รับรองได้เลยว่าหาทุนได้ไม่ยาก และมีงานอาชีพรอคอยอยู่เบื้องหน้าอยู่แล้ว เพราะโบสถ์ส่วนใหญ่ล้วนขาดศิษยาภิบาล!

แต่เมื่อพระเจ้าตรัสกับผมโดยตรงอย่างแรงผ่านถ้อยคำของอาจารย์บุญครอง ผมจึงรู้สึกสำนึกผิดในแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้องของผม ผมจึงพูดกับอ. บุญครองว่า

“อาจารย์ครับ ผมจะไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย แล้วผมจึงจะกลับมาเรียนในโรงเรียนพระคริสตธรรมครับ!”

นับจากวันนั้นผมก็รวบรวมเอกสารหลักฐานเพื่อขึ้นสมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งก็เกือบจะเลยกำหนดขึ้นใบสมัครอยู่แล้ว และหลังจากสมัครสอบเรียบร้อยแล้ว ผมเลยหาสมัครพรรคพวกมารวมหัวกันได้สามคนเพื่อคู่มือด้วยกัน คือ คุณวิจิต (หน้อย) วงศ์สรรเสริญ (ซึ่งต่อมามีลูกชายเป็นแชมป์นักเปียโนแจ๊ซหลายเวที ที่โด่งดังในวงการ ชื่อว่า “ซันนี่” และมีผลงานคู่ออกมากับค่ายแกรมมี่) อ. อภิชัย บรรณเจตพร (ต่อมาย้ายนิเวศสถานไปอยู่ ประเทศออสเตรเลีย) และผม

ผมก็มึนศีรษะและลงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษให้ผม ให้โอกาสและประทานสติปัญญาแก่ผมในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วยเพราะผมต้องการเข้าไปนำคนในมหาวิทยาลัยให้เชื่อในพระเจ้า และต้องการจะศึกษาพระคริสตธรรมต่อจากนั้น! ด้วยความเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ ของผม ผมเลยเลือกเข้า คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นอันดับแรก โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะต้องเรียนอะไรบ้าง? ตามด้วย คณะนิเทศศาสตร์ (ในสมัยนั้นเรียกว่าคณะสื่อสารมวลชน หรือ ส.ม.) คณะบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์ โดยไม่รู้เรื่องคะแนนสูงต่ำอะไรเลย! แต่เมื่อผลการสอบออกมาผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งที่ผมสอบติดคณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ ตามที่เจาะจงไว้ ทั้ง ๆ ที่ในปีนั้นมีคนเลือกเข้าคณะนี้ราว 3,000 กว่าคน แต่คณะรัฐศาสตร์ประกาศว่า รับได้เพียง 150 คนเท่านั้น ซึ่งผมเองก็อึ้งใจเป็นอย่างมากที่ผมได้เป็น 1 ใน 158 คนที่ได้เข้าเรียนด้วยพระคุณของพระเจ้า เพราะว่าในปีนั้นคณะรัฐศาสตร์ยอมรับนักศึกษาเพิ่มเป็น 158 คน!

ผมรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของพระเจ้า จึงมุ่งมั่นที่จะให้พระเจ้าทรงใช้ผมเป็นมิชชันนารีของพระองค์ในการนำคนในรั้วมหาวิทยาลัยสี่ชมพูแห่งนี้ให้มารู้จักกับพระองค์ให้มากที่สุด!

ผมบอกกับพระเจ้าว่า ผมต้องการจะเป็นเครื่องมือในการประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์ที่มีประสิทธิภาพในการขยายแผ่นดินของพระเจ้าผ่านชีวิตการเป็นนิสิตนักศึกษาของผม!

ผมจึงเริ่มต้นชีวิตนักศึกษานิมหาวิทยาลัยอันเป็นการผจญภัยของชีวิตที่ฝักใฝ่ใจอยากจะลิ้มเลื่อนได้ตลอดไป!

ตุลาวิปโยค

“นี่พวกคุณหลบเข้ามาข้างใน ชีวิตมีค่ามากกว่าความอยากรู้อยากเห็น”

นั่นคือเสียงตะโกนของผมในคำของวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 (ค.ศ. 1973) ข้างหน้าโรงภาพยนตร์เฉลิมไทย ซึ่งปัจจุบันถูกรื้อถอนทิ้งและสร้างใหม่กลายเป็นพระที่นั่งเจษฎาภินันท์ไปแล้ว!

แต่ก่อนถึงเหตุการณ์ดังกล่าวผมขอย้อนกลับไปก่อนหน้านั้นสักนิด!

นั่นคือ เมื่อได้เข้าเป็นนิสิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผมก็เข้าร่วมกิจกรรม (แทบ) ทุกอย่างเท่าที่โอกาสเปิดให้ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรม “รับน้องใหม่”, “รับขวัญน้อง”, “Gentleman meeting”, “ซ้อมเพลงเชียร์”, “แข่งขันกีฬาฟันดาบ” อีกทั้งยังสมัครเข้าเป็นสมาชิก และเป็นกรรมการชมรม “ศาสนสัมพันธ์” ของจุฬาฯ ซึ่งมีที่ทำการชมรมหรือสถานที่พบปะของสมาชิกชมรมตั้งอยู่ที่ศาลาพระเกี้ยว รวมทั้งกระริกกะรีวในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย และทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ฯลฯ

จนผมลืมเจตนาดั้งเดิมที่เข้ามหาวิทยาลัยเพราะมัวแต่สนุกสนานอยู่กับชีวิตเสรีในรั้วมหาวิทยาลัย!

จนกระทั่ง เกิดเหตุการณ์ที่จารึกไว้ตลอดกาลในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ผมไม่มีวันลืมตลอดชีวิตของผม เมื่อเกิดขบวนการเรียกร้องรัฐธรรมนูญของนิสิตนักศึกษา และประชาชนซึ่งมีผู้เข้าร่วมสมทบจำนวนมากมาจนกลายเป็นปรากฏการณ์ที่ข่มขวัญรัฐบาลเผด็จการทหารในเวลานั้นและได้รับการกล่าวขานถึงมาจนถึงทุกวันนี้

นั่นคือในเวลานั้นมีการเดินขบวนประท้วงรัฐบาลที่จับนักศึกษาซึ่งเรียกร้องให้มีรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตยอยู่หลายวัน จนกระทั่งในเช้าตรู่วันอาทิตย์ที่ 14 ตุลาคม 2516 (1973) ตำรวจทหารตัดลินินใจสลายผู้ชุมนุม โดยเริ่มการกวาดล้างจนเป็นเหตุทำให้ผู้นำนักศึกษาที่โด่งดังในช่วงเวลานั้นหนีกระเจิดกระเจิงหลบหน้าหายไ

ในสายวันนั้น เมื่อผมไปที่โบสถ์สันติสุขและได้ข่าวดังกล่าวนั้นก็รีบตรงดิ่งไปที่โบสถ์อิมมานูเอล เพราะรู้ว่าอาจารย์วินิจเขาสนใจเรื่องการเมืองอยู่ และก็เป็นอย่างที่คิด พอไปถึงก็ได้ข่าวว่าอาจารย์วินิจไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และถูกทหารปิดล้อมอยู่ ผมก็เลยบึ่งไปตามหาที่นั่น!

เมื่อมาถึงบริเวณอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยก็พบว่ามีคนอยู่มากมายกำลังเล่นเกมเอาต่อเอาเถิดกับบรรดาทหารที่มีอาวุธครบมือเคียงคู่อัดแน่นอยู่บริเวณทางเข้าสนามหลวง นั่นคือ เมื่อใดก็ตามที่นักศึกษาและประชาชน บางคนช่วยทหาร ทหารก็สาดกระสุนเข้าไปประชาชนก็จะวิ่งหลบกระสุนกันจ้าละหวั่น!

ผมสังเกตเห็น ก็พบว่า คนที่อยู่แถวหน้ามักจะไม่ค่อยเป็นอะไรมากนักเพราะพวกเขามองเห็นเมื่อทหารหยิบปืนขึ้นมาแล้วเล็งพวกเขาที่รับวิ่งหลบกันแล้ว แต่ที่น่าสังเวชใจก็คือพวกชาวบ้าน (หรือไทยมุง) ซึ่งอยู่ข้างหลังที่ไม่รู้ไอโหนดิเห็นก้าวขึ้นมาแทนที่ด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็เลยกลายเป็นเป้ากระสุนแทน!

และบังเอิญเหลือเกิน ที่ในวันนั้นส่วนใหญ่ผมอยู่แถวหน้าสุด!

ในวันนั้น...ผมตามหาอาจารย์วินิจไม่เจอ ผมเลยเปลี่ยนแผนไปรวบรวมอาสาสมัครพวกคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล และพวกคนไปบริจาคโลหิตตามโรงพยาบาลต่าง ๆ

วันนั้นหากใครเห็นภาพของผมก็คงจะจำไม่ได้!

ผมใส่หมวก สวมกางเกงยีน ใส่รองเท้ายาง สะพายย่าม และมีธงกาชาดผูกคอ เป็นผู้นำที่สถานการณ์พาไปเป็นครั้งแรกของวันนั้น! (ต้องแจ้งให้ทราบก่อนว่า ในบ่ายของวันนั้นพวกผู้นำนักศึกษาคนดัง ๆ ทั้งหลายหายหน้าไปจากฉากหมดแล้ว เหลือแต่พวกโนเนม ที่เป็นผู้นำเพราะสถานการณ์สร้างวีรบุรุษ!)

หลังจากบ่ายวันนั้นผ่านไป เมื่อถึงตอนเย็นใกล้ ๆ พลบค่ำ ผมก็เลยตัดสินใจเดินกลับบ้าน (เพราะบ้านผมอยู่ไม่ไกลจากบริเวณนั้นเพียงแค่ข้ามสะพานผ่านฟ้าไปนิดเดียวก็จะถึงบ้านของผมซึ่งอยู่แถวถนนจักรพรรดิพงษ์ใกล้สี่แยกกลางหลวงแล้ว)

แต่ในเสี้ยววินาทีที่ขณะนั้นเองก็มีเสียงปืนดังขึ้นเป็นระยะ ๆ ดัง “บ๊ีบ ๆ บ๊ีบ ๆ!” ผมเหลียวมองไปก็เห็นคนข้าง ๆ ตัวของผมหลายคนถูกยิงล้มลงเหมือนใบไม้ร่วง ผมจึงวิ่งมองหาที่กำบังก็พบว่า มีโรงหนังเฉลิมไทยตั้งอยู่ข้าง ๆ จึงวิ่งเข้าไปหลบ!

สักครู่หนึ่งก็มีกลุ่มแพทย์พยาบาลซึ่งเข้าใจว่าส่วนใหญ่มาจากโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ ๆ เช่น โรงพยาบาลกลางมาประจำการ ผมเห็นมีคนถูกหามเข้ามาให้หมอพยาบาลดูแลรักษาอยู่ตลอดเวลา บางคนถูกยิงแขน บางคนถูกยิงขา บางคนถูกยิงที่ตา ผมมองดูภาพข้างหน้าด้วยความอนาถใจ!

แต่ที่สร้างความหงุดหงิดใจให้แก่ผมเป็นอย่างยิ่งก็คือ ยังเห็นหลาย ๆ คนชะโงกหน้า หรือเดินออกไปดูเหตุการณ์ข้างนอกโรงหนัง แล้วถูกยิงหามกลับมาคนแล้วคนเล่า!

ในที่สุดผมก็ทนไม่ได้ ก็เลยลุกเดินออกไปตะโกน ใส่พวกนั้นว่า...

“เฮ้ย พวกคุณที่อยู่ข้างนอกนะ เข้ามาข้างในเดี๋ยวนี้เลย ชีวิตของพวกคุณมีค่ามากกว่าความอยากรู้อยากเห็นนะ!”

พอผมตะโกนเสร็จ ก็ได้ยินเสียงพริบพริบแล้วมีชายฉกรรจ์ 4-5 คนวิ่งเข้ามาหาผม พู่ว่า...

“พี่ครับ พวกเราขอพื้มานานแล้วครับ!”

ผมก็ตกใจ ถามว่า “รอผมเรื่องอะไรหรือครับ?”

พวกเขาองหน้าผมและตอบว่า “พวกเรากำลังรอกคนมานำพวกเราครับ!”

จากนั้นพวกเขาก็แนะนำตัวให้ผมรู้จักพวกเขาบางคนเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหง บางคนเรียนอาชีวะ แต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าทำให้พวกเขารวมตัวกัน แล้วเรียกชื่อกลุ่มว่าพวก “เสือเหลือง” โดยมีฟ้าสีเหลืองผูกต้นแขนไว้ทุกคน แต่ว่าพวกเขากลับขาดผู้นำ!

แล้วก็บังเอิญเหลือเกินที่ผมเข้ามาในช่วงเวลาแห่งการรอกคอยของพวกเขาพอดี! ผมจึงได้พบกับสถานการณ์สร้างวีรบุรุษอีกครั้ง!

...เมื่อได้รับคำขอร้องเช่นนั้น มีหรือที่นักกิจกรรมมือฉมังอย่างผมจะรีรอหรือปฏิเสธ! ผมจึงตะโกนสั่งพวกเขาในทันทีว่าให้ออกไปพาพวกที่อยู่ข้างนอกที่ทำตัวเองเสียงลือเป่าอยู่นั้นให้เข้ามาข้างในให้หมด

“ครับ!” นั่นคือเสียงตอบรับของพวกเขา จากนั้นพวกเสือเหลืองเหล่านี้ก็ผลุนผลันกันออกไปนอกโรงหนังในทันที

หลังจากที่พวกเขาหายไปครู่หนึ่ง ผมก็ได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้นว่า...

“เข้าไปข้างใน ชีวิตมีค่ามากกว่าความอยากรู้อยากเห็น!”

จากนั้นก็มีคนถูกระชากลากเข้ามาในโรงหนังนั้นทีละคนสองคนจนในที่สุดมีคนมารวมกันในโรงภาพยนตร์เฉลิมไทย คืนวันที่ 14 ตุลาคม 2516 อยู่ราว 100-200 คน โดยมีผมเป็นหัวหน้า!

ผมเริ่มถามว่าใครมีอาวุธอะไรติดตัวมาบ้าง มีคนหนึ่งบอกว่าเขามีดินระเบิด และอาสาผสมให้กลายเป็นระเบิดเอาไว้ต่อสู้กับพวกทหารตำรวจที่อาจเข้ามาทำร้ายพวกเรา

ผมก็ตอบตกลงว่าให้จัดการได้ พวกเขาหายไปไม่ช้าก็กลับมา พร้อมกับกระป๋องโอวัลตินบ้าง โม่โลบ้าง ผมก็ถามว่า “เอามาทำไม?” เขาก็ตอบอย่างมั่นใจว่าคือ “ระเบิด” และยังคงล่าช้าให้ผมระมัดระวังด้วยเพราะมันมีอำนาจทำลายล้างไม่เบาทีเดียว!

จากนั้นไม่นานก็มีบุรุษสองคนลักษณะท่าทางดูเป็นคนดีมีการศึกษาดีเดินเข้ามาถามว่า “ที่นี่ใครเป็นผู้นำหรือ?”

ผมก็ตอบไปว่า “ผมเอง! มีอะไรหรือ?”

พวกเขาก็แนะนำตัวว่าพวกเขาจบปริญญาโททางรัฐศาสตร์มาจากต่างประเทศ มีความประสงค์จะเสนอแผนการรับมือกับทหารตำรวจที่อาจบุกเข้ามากวาดล้างพวกเรา

ผมจึงถามไปว่า “พวกคุณมีแผนการอะไรจะเสนอหรือ?”

พวกเขาบอกว่า “เมื่อตอนบ่ายวันนี้ ผมเห็นว่าพวกเรายึดรถดับเพลิงไว้ได้หลายคัน ทำไมเราไม่เอารถดับเพลิงเหล่านั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์?”

ผมจึงถามว่า “จะใช้ประโยชน์อย่างไรหรือ?”

คนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า...

“วิธีง่าย ๆ ก็คือ ให้อาบน้ำในรดดับเพลิงปล่อยทิ้งให้หมด แล้วเอาน้ำมันจากปั๊มแถว ๆ นี้ แล้วเติมเข้าไปแทนน้ำ จากนั้นก็เราเอารดดับเพลิงฉีดน้ำมันเข้าไปใส่ตึกที่พวกตำรวจทหารซ่อนตัวอยู่ แล้วจุดไฟเผาเลย!

เมื่อผมได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกเสียวสันหลังวูบทีเดียว เพราะไม่คิดจะได้ยินคำแนะนำที่โหดเช่นนั้น และคงเป็นเพราะว่าผมได้ไปคลุกคลีในโบสถ์คริสต์มาตั้ง 2-3 ปีเป็นอย่างน้อยและได้มีประสบการณ์กับการสำแดงของพระองค์มาบ้างแล้ว ผมจึงได้ชิมชั้ปรัชญาชีวิตของพระคริสต์มาไม่น้อย ใจของผมจึงไม่แข็งพอจะทำตามคำแนะนำนั้น ก็เลยพูดบ้ายเบี่ยงไปว่า...

“...แผนของคุณฟังดูน่าสนใจ แต่จะมีใครบ้าบิ่นพอจะขับรถ (ดับ) เพลิงคั่นนั้นเข้าไปใกล้ ๆ ที่ทหารซ่อนตัวอยู่ เพราะเงินเข้าไปใกล้ ๆ ก็ถูกยิงตายหมดแล้ว!”

“ผมอาสาเองครับ!” หนุ่มเสื้อเหลืองของผมคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาทำเอาผมแปลกใจเหมือนกันก็เลยถามไปว่า...

“ทำไมอาสาไม่กลัวตายหรือ?”

“ไม่กลัวครับ...เพื่อนผมถูกยิงตาย ผมก็เลยอยากจะแก้แค้นแทนเพื่อน!”

ไม่น่าเชื่อเลยว่า นอกจากในหนังสือกำลังภายในที่ผมชอบอ่านที่เน้นเรื่องการแก้แค้นแล้ว บัดนี้ข้างหน้าของผมเองก็มีคนที่พร้อมจะทำการอย่างเดียวกัน โดยไม่แคร์ถึงชีวิตของตัวเอง!

แต่ผมก็ตั้งใจปฏิเสธทั้ง 2 ไป โดยชี้แจงว่า

“...ในวันนี้คงไม่มีรดดับเพลิงคั่นไหนกล้าเข้ามาในบริเวณนี้อีก เพราะเคยเข้ามา และถูกยึดไปหลายคันแล้ว ดังนั้นหากพวกคุณทำให้เกิดเพลิงไหม้ตึกใดตึกหนึ่ง ทุกตึกที่อยู่ติดกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกชาวบ้านที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่จะต้องสูญเสียบ้านของพวกเขาด้วย ผมจึงยอมทำตามที่คุณเสนอมาได้ครับ!”

นอกจากนี้ ในคืนนั้นยังมีอีกหลายเหตุการณ์ และอีกหลายข้อเสนอที่ผมไม่มีเวลาเล่าให้ฟังทั้งหมด แต่เอาเป็นว่า พวกเราต้องอยู่ในสภาวะที่ไม่เป็นสุข เพราะมีข่าวลือมาตลอดเวลาว่า ทหารจะบุก!

ผมก็เลยสั่งให้เอาไม้ถูพื้นของโรงหนังที่มีรูปทรงสามเหลี่ยมสำหรับยึดกับผ้ากระสอบเสียบไม้มา แล้วให้หักไม้โดยสั่งให้พวกหนึ่งนั่งคุกเข่า อีกพวกยืนถือไม้หลบอยู่ข้างประตู โดยกะแผนการว่า หากทหารบุกเข้ามาพวกที่นั่งจะรวบขาแล้วพวกที่ถือไม้ก็จะใช้ไม้ฟาดศีรษะของทหาร แย่งอาวุธมาให้ป้องกันตัวเอง!

หลังจากวางแผนจัดวางคนตามจุดต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว พวกเราก็นั่งรอ!

ถ้าคุณไม่เคยถูกใครไล่ล่า จนต้องนั่งรอความตาย คุณจะไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของผม และคนเหล่านั้นได้เลย!

ในที่สุด ความกลัวก็ทำให้ผมคิดถึงความตาย!

ในทันใดผมก็คิดถึงพระเจ้าได้อีกครั้ง!

ผมรีบเดินไปหาμμมมิด คุณเข่าลงข้างเก้าอี้ชมภาพยนตร์ แล้วอธิษฐานว่า...

“ข้าแต่พระเจ้าขอยกโทษด้วยที่ผมลืมพระเจ้าไปเลย บัดนี้ผมขอสารภาพบาปผิดของผมและขอพระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดด้วย แล้วผมจะออกไปบอกคนทั้งหลายถึงเรื่องราวของพระเจ้า แม้ผมจะรู้ไม่มากก็ตาม!

เมื่อผมอธิษฐานเสร็จ ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงดังตูม พร้อมกับประตูโรงหนังที่กระเด็นออกมาด้วยแรงระเบิดของปืนที่ยิงเข้ามา!

ในทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจกลัวของพวกผู้หญิงที่วิ่งกันขวักไขว่ ผมจึงตะโกนให้ทุกคนหยุดนิ่งอยู่ในความสงบ โดยกล่าวว่า...

หยุด! หากว่าเราจะตายต้องตายอย่างคน ไม่ใช่ตายอย่างหมา ที่เสียชีวิต!”

จากนั้นผมบอกให้ทุกคนตั้งแถวตอนเรียงหนึ่ง แล้วบอกว่า “ให้พวกเราร้องเพลง เราเป็นหนึ่ง...” พอตีผมนึกได้ว่าพวกเราร้องเพลงคริสเตียน “เราเป็นหนึ่งในความรักพระคริสต์ไม่เป็น” ก็เลยพูดใหม่ว่า...

“ให้เราร้องเพลงสยามานุสติด้วยกันแล้วตามผมมา!”

ว่าแล้วผมก็ขึ้นต้นเสียง เดินนำหน้าพาทุกคนออกจากประตูข้างของโรงหนังออกไปสู่ถนนข้างๆ ป้อมพระกาฬ และด้วยความตื่นเต้นและกลัวพอเห็นข้างขวามีมิตรอก ผมก็พาทุกคนเดินเป็นแถวเข้าไปในซอยนั้นทันทีแต่หลังจากเดินไประยะหนึ่งใจของผมก็เป๋วล่วงลงมาถึงตาค่อม เพราะเห็นทางตันอยู่ข้างหน้า!

ผมไม่รู้จะแก้อาการหน้าแตกได้อย่างไรหากว่าพวกคนเป็นร้อย ๆ คนมาหยุดอยู่ที่ท้ายซอย ซึ่งเป็นทางตัน?

ผมจึงอธิษฐานกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า...

“โอ พระเจ้าอย่าให้ผมหน้าแตกเลย ขอพระองค์ทรงประทานทางออกให้ด้วย ผมขอสัญญาอีกครั้งว่าผมจะรับใช้พระเจ้าตลอดไปหากพระองค์ช่วยผมอีกสักครั้ง...อาเมน!”

เหลือเชื่อ!

ใช่ครับ เหลือเชื่อจริง ๆ เมื่อผมเดินมาถึงท้ายซอยจนถึงทางตัน เมื่อเหลือบสายตาไปทางขวาก็พบว่ามืทางออกอยู่ทางหนึ่ง!

ผมรีบพาคนในแถวเดินเลี้ยวขวาเข้าช่องนั้นทันที แล้วผมก็ต้องอ้าปากค้าง ตาโต เพราะว่าพวกเราเดินออกมาด้านข้างร้านอาหารสีแดงที่สื่อชื่อตรงหน้าอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ในเวลานั้นมีคนนับหมื่นนับแสนคนนั่งเต็มบริเวณนั้นไปหมด!

ผมยืนอ้าปาก งุนงงอยู่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงประกาศจากลำโพงว่า...

“ดิฉันได้รับการแจ้งมาว่า มีวีรชนของพวกเรามาสวมทับอีกกลุ่มหนึ่งค่ะ ขอให้พวกเราปรบมือต้อนรับหน่อยค่ะ และขอให้หัวหน้ากลุ่มขึ้นมาที่บนนี้หน่อยค่ะ!”

ผมมาทราบภายหลังว่า ผู้ที่กล่าวเชิญผมนั้นแท้จริง คือ คุณจิรนนท์ พิตรปรีชา ซึ่งเวลานั้นเสียงของคุณเสาวนีย์ ที่เป็นหนึ่งในผู้นำขบวนการนักศึกษาอยู่ในเวลานั้น ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าวันนี้คุณจิรนนท์ ที่ปัจจุบันเป็นกวีซีไรต์จะจำเหตุการณ์ในคืนนั้นได้หรือเปล่า?

...ไม่ทราบว่าคุณเคยได้ยินเสียงคนเป็นหมื่นเป็นแสนปรบมือต้อนรับคุณบ้างหรือเปล่า?

ในคืนนั้น ผมรู้สึกประหม่าไปหมด แต่ก็พยายามเดินฝ่าฝูงชนที่แน่นขนัดเหล่านั้น จนไปถึงห้องใต้ฐานรัฐธรรมนูญของอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยได้ แต่เวลานั้นผมก็หายฮึกเหิมไปแล้ว จึงค่อย ๆ ถอดหมวกฟ้าวคลุมตัว เก็บขั้วใส่ย่ามจนหมดแล้วนั่งสงบสติอารมณ์ครู่หนึ่งแล้วค่อย ๆ อาศัยความมืดออกมานั่งลงท่ามกลางฝูงชน!

พี่น้องที่รัก!

ผมเริ่มปลงตกตั้งแต่คืนนั้นเลยครับว่า “เสียงปรบมือ” ที่ได้รับนั้น ก็คล้ายหมอกควัน เพราะเมื่อถึงนี้พวกเขาปรบมือให้กับผม แต่เวลานี้ไม่มีใครสักคนจำได้ว่าผมคือคน ๆ นั้นที่พวกเขาปรบมือให้!

ในคืนนั้น ผมจึงตัดสติใจได้เลยว่า ผมจะไม่มุ่งแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศหรือความสำเร็จใด ๆ ในโลก แต่จะขอตัดสติใจมอบชีวิตรับใช้สนองพระคุณของพระเจ้าตลอดไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่ เพราะว่า ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้แม้แต่สิ่งเดียวที่เที่ยงแท้!

ดังนั้น หากว่าผมต้องการหลักประกันที่เที่ยงแท้ถาวร ผมควรจะแสวงหาจากเบื้องบนเท่านั้น เมื่ออ่านถึงตรงนี้คุณผู้อ่านคงจะได้รับคำตอบแล้วนะครับว่า... “ทำไมผมจึงรับใช้พระเจ้า?”

รับใช้ในวัยเรียน

“ทรงชัย พระเจ้าให้เธอมาเรียนในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่ให้เธอมาแค่รับใช้จนเสียการเรียนนะ เธอต้องเรียนให้ดีจะได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า!”

คำพูดข้างต้นมาจากรุ่นพี่คริสเตียนของผมในรั้วสีชมพู ในสมัยที่ผมเรียน ชื่อมหาวิทยาลัยของผมคือ “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ซึ่งใช้มาอย่างยาวนาน แต่ต่อมาหลังจากที่ผมจบการศึกษาไปนานแล้ว จะด้วยเหตุผลทางหลักไวยากรณ์ภาษาไทย หรือด้วยเหตุผลใดที่ซับซ้อนหรือลึกซึ้งเกินเข้าใจ ในปัจจุบัน ชื่อมหาวิทยาลัยจึงมีชื่อว่า “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”!

ในสมัยที่ผมศึกษาเล่าเรียนอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ผมมักจะได้รับคำเตือนจากรุ่นพี่ของผม ด้วยความเป็นห่วงอยู่เสมอ ๆ ว่า อย่าเอาแต่รับใช้ หรือทำแต่กิจกรรม เดียวจะเสียการเรียน แล้วไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า!

ผมก็ได้แต่คิดอยู่ในใจว่า ถ้าผมไม่รับใช้ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย แล้วหากว่าผมจบการศึกษาไปแล้ว ผมจะหาโอกาสกลับไปรับใช้ในที่นั้นได้อีกหรือไม่?

ผมจึงมักทำให้พวกรุ่นพี่ของผมขัดเคืองใจ เพราะว่าไม่เพียงแต่ผมไม่ได้รับใช้พระเจ้าน้อยลง แต่ผมกลับสวาทวนกับการรับใช้พระองค์มากขึ้นอีกนับตั้งแต่ปี 1 จนจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย!

...มีเรื่องราวเกี่ยวกับการรับใช้มากมายในขณะที่ผมเป็นนิสิตนักศึกษาหลังจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ผ่านไป!

ผมเริ่มต้นตั้งกลุ่มเซลล์ในคณะรัฐศาสตร์จุฬาฯ และนำกลุ่มนั้นอยู่หลายปี ลูกกลุ่มประจำของผมคนหนึ่งคือ คุณอรชร ที่เดี๋ยวนี้มาใช้นามสกุล “เทศน์สาลี” ของคุณสมศักดิ์ แทนนามสกุลเดิม!

นอกจากนี้ผมยังชอบไปเยี่ยมเยียนและช่วยเหลือพี่น้องคริสเตียนในคณะอื่น ๆ ด้วย จนในที่สุดผมได้รับเลือกให้เป็นประธานชมรมคริสเตียนจุฬาฯ

แถมยังเข้าไปเยี่ยมเยียนหนุนใจรุ่นน้องในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่อยู่ใกล้ ๆ ซึ่งในท่ามกลางน้อง ๆ เหล่านั้นเดี๋ยวนี้หลายคนได้ดิบได้ดีไปเป็นแล้ว หนึ่งในนั้นคือ รศ.จงจิตร (เจ๊ียบ) ที่มาขอใช้นามสกุลของคุณสุวิชาญ อังทะวานิช อีกหลายปีต่อมา!

ในเวลานั้น ผมต้องร่วมงานรับใช้กับรุ่นพี่ และเพื่อน ๆ ที่คลุกคลีกับ นคท. (สมาคมนักเรียนนักศึกษาคริสเตียนไทย) ซึ่งขณะนั้นมีสำนักงานอยู่ที่ตรอกไหวตี ถนนสีลม ผมจึงได้รับการเสริมสร้างรากฐานอย่างดีในเรื่องพระคัมภีร์จากรุ่นพี่ และวิทยากรของ น.ค.ท. ทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ ทั้งในกลุ่มเซลล์, ค่าย และการอบรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นฐานในเรื่องวิธีการศึกษาพระคัมภีร์ และการเฝ้าเดี่ยว!

แต่ว่า สิ่งที่เราทำมักไปด้วยกันไม่ค่อยได้เท่าไรนักก็คือ วิธีคิดและแนววิธีการทำงาน!

ในสมัยนั้นผมเป็นตัวของตัวเองสูง เพราะผ่านประสบการณ์การเป็นผู้นำมาก ผมจึงไม่ชอบทำงานกับคนที่ทำงานซ้ำ!

ผมชอบทำงานคนเดียว เพราะคล่องตัวกว่า!

ผมจึงมักรับใช้อย่างเป็นเอกเทศ ไม่ขึ้นอยู่กับใคร (นอกจากใกล้ชิดกับขบวนการยูคริสเตียนแห่งประเทศไทยเป็นพิเศษ)

ในสมัยนั้นผมจะรับใช้ไปทั่ว แบบไม่ถือพวกหรือคณะหรือนิกาย ผมจึงคุ้นเคยกับอนุชนในคริสตจักรต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดลำปาง, เชียงใหม่, เชียงราย, นครสวรรค์, สงขลา, ตรัง, ฉะเชิงเทรา ฯลฯ)

แต่ในกรุงเทพฯ อนุชนที่ผมร่วมรับใช้ใกล้ชิดสนิทสนมเป็นพิเศษในเวลานั้นคือ คริสตจักรสาทร, คริสตจักรสะพานเหลือง, คริสตจักรสอง, คริสตจักรสี่สัมพันธ์วงศ์, คริสตจักรใจสมาน, คริสตจักรพระคุณ, คริสตจักรอันติโอเกีย, คริสตจักรไมตรีจิต, คริสตจักรกรุงเทพ และคริสตจักรอิมมานูเอล ฯลฯ

ในสมัยที่ผมเป็นนักศึกษาฯ ผมมักไม่ร่วมงานประกาศกับอนุชนคริสตจักรสะพานเหลือง โดยผมมีหน้าที่หาเวทีในการใช้ให้กลุ่มอนุชนที่มีความสามารถสูงในด้านดนตรี ด้วยเหตุนี้สังคมคริสเตียนไทยในช่วงนั้นจึงได้รู้จักกับวง “Young Sisters” ซึ่งประกอบด้วยพี่น้อง 4 สาวตระกูลตรีพูนผล (จากจุฬาฯ) ซึ่งได้มีโอกาสแสดงฝีมืออย่างโดดเด่นอยู่บ่อยครั้ง ภายใต้การนำของพี่สาวคนโต คือ คุณเกษร (ตรีพูนผล) จิตรถเวช และน้องสาวคนที่ 3 คือ วินิดา (ตรีพูนผล) ไชยสุขทักษิณ มีผลงานเป็นที่ชื่นชอบของคนทั้งหลายมากมาย อาทิ เพลง “พักพิงในพระเจ้า” และ “ยังรู้” ฯลฯ! (ส่วนอีก 2 คน คือ วิจิตรา และ วิชชุดา) และต่อมาก็มีวง “The Minister” (วงหญิง) และ “The Way Singers” (วงชาย) ฯลฯ เกิดขึ้น

ส่วนนักร้องคู่ที่โดดเด่นในเวลานั้นเป็นพี่น้องกัน คือ สุดใจ (บี) และอรพินธ์ (ป้อ) ธนาวัฒน์ เจริญ! (ก่อนที่ต่อมา คุณสุภพงค์ กฤษณกาญจน์ จะมาคว้าคุณบีไปเป็นภรรยา)

ในเวลานั้น ผมมีความสุขที่ได้รับใช้กับพี่น้องในคริสตจักรสะพานเหลือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากบรรดาผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณอัศวพล โชตินันทเศรษฐ์ และภรรยา เจ้าของโรงพิมพ์ 21 เซนจูรี่ ที่เป็นสปอนเซอร์ ในการพิมพ์บัตรเชิญงานประกาศคริสตมาสใหญ่ในหอประชุมจุฬาฯ เป็นครั้งแรก! (และยังมีผู้ใหญ่หลายท่านในคริสตจักรที่ได้เอ็นดูผมมาตลอด แต่ที่เป็นสุขขอดในดวงใจของผมเวลานั้นต้องยกให้คุณนิศย์ดา เจนวาณิชย์!)

ในสมัยนั้น นอกจากผมเป็นประธานชมรมคริสเตียนจุฬาฯ แล้ว ผมยังได้เป็นประธานชมรมศาสนศึกษาของจุฬาฯ ด้วย ผมจึงได้ใช้สิทธิ์ของประธานชมรมขออนุญาตให้หอประชุมใหญ่จัดงานประกาศในช่วงคริสตมาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตั้งแต่เคยมีมาในรั้วจุฬาฯ

และในครั้งนั้นเอง ผมได้ดึงเอาคุณฉัฐ ยนตรรัักษ์ นักเปียโนชื่อดัง (ซึ่งเวลานั้นกำลังศึกษาอยู่คณะสถาปัตยกรรม) มาแสดงสดบนเวที พร้อมทั้งวงดนตรี F.E.B.C และคณะนักร้อง (ประสานเสียง) จากคริสตจักรต่าง ๆ มาร่วมแสดงกันอย่างคับคั่ง เป็นที่ประทับใจแก่ทุกคนมาจนทุกวันนี้!

โดยในครั้งนั้น คุณฉัฐ ถึงกลับยอมเสียดวงออร์แกนรุ่นทันสมัยที่สุดในเวลานั้นจากบ้านมาเล่นเพลง “ฮาเลลูยา คอรัส” (Hallelujah Chorus) ที่สร้างปรากฏการณ์ที่ทำให้คนทั้งหอประชุมจุฬาฯ ยืนขึ้นในเกียรติพระเจ้า ที่ประทับใจของทุกคนในวันนั้นมาจนทุกวันนี้ (หลังจากนั้นไม่กี่ปีต่อมาก็มีคุณพ-วงเดือน ณ เชียงใหม่ มาขอร่วมใช้นามสกุลของคุณฉัฐด้วย!)

อย่างไรก็ตาม อนุชนของคริสตจักรที่ผมไปร่วมคลุกคลีและลงชีวิตด้วยค่อนข้างลึกในฐานะพี่เลี้ยงคือ คริสตจักรสาทร เพราะในสมัยนั้น ผู้ใหญ่ในคริสตจักรสาทรคือ คุณจิระ และคุณแมรี จิระมานะพันธุ์ เจ้าของบริษัทนิรมิตสากล และบริษัท เทคโนโลยีคลับ มักขอให้ผมไปช่วยกลุ่มเซลล์ในบริษัท และในคริสตจักรสาทร ผมจึงต้องไปช่วยค่ายอนุชนของคริสตจักรสาทรอยู่หลายครั้ง รวมทั้งต้องช่วยสอนชั้นรวีวารศึกษา ชั้นผู้เชื่อใหม่ที่คริสตจักรหลังจากกลับจากค่ายอยู่ชั่วระยะหนึ่ง!

และจากการนำเกมของผมครั้งหนึ่งในค่ายเป็นเหตุที่ทำให้อนุชนรุ่นนั้นหลายคนมีฉายาต่าง ๆ ติดตัวมาจนทุกวันนี้ ที่เด่น ๆ เป็นตัวตนมากที่สุดและกลายมาเป็นผู้ที่มีคุณภาพยอดเยี่ยมคนหนึ่งของวงการคริสเตียนไทยก็คือ คุณหมา (บุญชัย เค่นสกุล), คุณจิ้งเหลน (อยู่ USA) และคุณจิ้งจก ฯลฯ

นอกจากนี้อนุชนหลายคนในรุ่นนั้นยังเจริญเติบโตเป็นผู้ประสบความสำเร็จในอาชีพและรสนในการรับใช้ อาทิ นพ.ชาญชัย โควรรณเดชศิริ, ผป. เกียรติศักดิ์ บุญเสริมสูงวงศ์ และคุณภัทรลักษณ์ ที่ต่อมา อ.ประยูร ลิ้มหุดเสรมณี ได้ขอเชิญให้ร่วมใช้นามสกุลด้วยกัน

ทุกครั้งที่ผมมองย้อนกลับไปในอดีต ผมขอบคุณพระเจ้าและทุกบุคคลที่มีส่วนเป็นพรในชีวิตของผม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรดารุ่นพี่ที่ห่วงใยชีวิตในมหาวิทยาลัยของผม และได้พยายามกำชับให้ผมรับใช้ให้น้อยลงและสนใจเรียนให้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผมมักกล่าวกับพี่ ๆ เหล่านั้นอยู่บ่อย ๆ ว่า...

“พี่ ๆ ครับ! หากว่าผมเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเพียงเพื่อจะได้เกรดสูง ๆ หรือได้เกียรตินิยม เหมือนกับคนทั่วไปที่ไม่ได้รู้จักกับพระเจ้าในขณะที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยก็เท่ากับว่าผมเองไม่ได้แตกต่างจากคนทั่วไปที่ไม่รู้จักกับพระเจ้าและเข้าเรียนมหาวิทยาลัย... ผมก็คงมาผิดที่ และพลาดจากพระประสงค์ของพระเจ้า... !”

ผมมักจะพูดต่อไปว่า...

“...แน่นอนครับว่า ผมตระหนักอยู่เสมอว่า หากผมเอาแต่รับใช้พระเจ้าและสาละวนกับกิจกรรมต่าง ๆ จนการเรียนตกต่ำ และสอบตกผมก็คงทำให้พระเจ้าเสียเกียรติ ดังนั้น ผมจึงตั้งใจว่า ผมจะทุ่มเทเวลาและความสามารถในการรับใช้พระเจ้าในขณะที่ผมเรียนอยู่อย่างเต็มที่และผมจะรับผิดชอบหาเวลาศึกษาหาความรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนอยู่ควบคู่ไปด้วยอย่างขยันขันแข็งเพื่อให้ผลการศึกษาของผมออกมาอย่างดีที่สุดเพราะผมเชื่อว่า หากรับใช้ได้อย่างดีเยี่ยม และเรียนได้ดีที่สุด ผมก็จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้มากกว่าเพียงแค่ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง”

ด้วยเหตุนี้เอง คนรอบตัวในสมัยนั้นจะเห็นผมสาละวนในการรับใช้พระเจ้าตัวเป็นเกลียว โดยที่หนังสือตำราเรียนไม่เคยห่างจากตัวของผมเลย แม้แต่ในเวลากินข้าวและในเวลานอน! และผมต้องขอบคุณเพื่อนสิงห์ดำรุ่น 26 หลายคนที่ทำให้ผมยิ้มเล็กน้อย ในยามที่ผมขาดเรียนเพราะไปรับใช้ในต่างจังหวัด จึงช่วยให้ผมตามบทเรียนได้ทัน และหลายคนเวลานี้ก็ได้ดิบได้ดี อาทิ คุณอู๋ย (จุฑาพร เริงรณอาษา) รองผู้ว่าฯ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, คุณแพง (อนงค์ทิพย์ เอกแสงศรี), อาจารย์คณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, คุณต๋อย (โกสุม สิ้นเพิ่มสุขสกุล) ผู้ยิ่งใหญ่แห่งบริษัทลือกละเล่ และคุณแฮมม (ไตรตาภรณ์ ธรรมศิริ) เจ้าของกิจการร้านอาหารนายดี ฯลฯ

และด้วยพระคุณของพระเจ้า...ในที่สุดผมก็ได้ก้าวออกจากรั้วของมหาวิทยาลัยด้วยประสบการณ์อย่างเต็มล้น และภาวะผู้นำ (Leadership) อย่างเต็มเปี่ยม พร้อมกับปริญญาบัตรเกียรตินิยมอันดับ 2 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยภายในเวลา 3 ปีครึ่ง!

ก่อนที่ผมจะก้าวเข้ามาสู่สนามการรับใช้พระเจ้าและสังคมอย่างเต็มเวลาและเต็มตัว!

ทำไมผมไม่ยอมเป็นศาสนาจารย์

“คุณธงชัย คุณรู้ไหมว่าคุณกำลังพูดกับใครอยู่ เวลาเรียนผมคุณต้องเรียกให้ถูก คุณจำไว้ให้ดีนะ ว่าผมไม่ใช่อาจารย์ แต่ผมเป็นศาสนาจารย์!”

นี่คือประโยคสำคัญที่ทำให้ผมถึงกับสาบานอยู่ในใจเลยว่า ชีวิตนี้ผมคงไม่เป็นศาสนาจารย์แน่ ๆ หากว่าสมณศักดิ์นี้เป็นตำแหน่งที่เปลี่ยนนิสัยของคน!

ย้อนหลังกลับไปในช่วงเริ่มต้นการรับใช้ในวัยหนุ่มของผม เมื่อราว 30 กว่าปีที่แล้ว!

ในช่วงนั้นผมก็เหมือนกับคนหนุ่มไฟแรงปรกติทั่วไปที่ต้องการความรัก และแสวงหากคนสัก คนที่จะรักเรา และเราจะรักเขา!

ผมจึงมองดูและลองคบหากับหญิงสาวหลาย ๆ รายในช่วงเวลานั้นและเพราะว่าผมเป็นผู้นำอนุชนคนรุ่นใหม่ทั่วไป ๆ มา ๆ ในหลาย ๆ คริสตจักรผมจึงมีโอกาสมากกว่าอีกหลาย ๆ หนุ่ม ในการที่จะเลือกคู่ครอง!

แต่อย่างที่เล่าไปล่วงหน้าบ้างแล้วว่า ผมเกิดปีงสาวน้อยนางหนึ่งผมยาวสลวย ในค่าย TBYP (ที่ค่ายแบ็บติสต์) ในปลายปี ค.ศ. 1972 เธอจึงเป็นผู้หญิงคนแรกที่ผมออกเดทด้วยอย่างเป็นทางการ นั่นคือเปิดตัวให้รู้ว่านี่คือ “แฟนฉัน”

แต่ใช้ว่าความรักของผมจะราบรื่นหรือจะรัก เธอเป็นว่า เป็นความสัมพันธ์ที่เหมือนหนังไทย คือ สุข ทุกข์ มีเสียงหัวเราะเคล้าน้ำตาเกือบตลอดทั้งเรื่อง (ซึ่งผมจะขอเล่ารายละเอียดให้ฟังในฉบับต่อ ๆ ไป)

หญิงสาวผู้นี้มีนามว่า คารณิ (เปี้ยก) เกียรียงปริญญากิจ ที่เรียนจบจากโรงเรียนสามมุกคริสเตียน จังหวัดชลบุรี ก็มาเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จากนั้นก็จับพลัดจับผลูมาขอให้คุณอภิรักษ์ บรรณเจิดพร ช่วยติววิชาตรีโกณมิติ เพื่อเตรียมตัวสอบเอ็นทรานซ์

บังเอิญ... บังเอิญ... คุณอภิรักษ์เขาติวรับส่งแฟนของเขาก็เลยขอให้ผมช่วยติวแทนให้ ทั้ง ๆ ที่ผมเองยังแทบเอาตัวไม่รอด แต่ด้วยวิญญานของการเป็นครูและนักติว ผมเลยรับปากติวให้คุณคารณิ!

และนั่นเป็นจุดแรกของคุณสัมพันธ์กันอย่างประชิดใกล้ หลังจากกลับจากค่าย TBYP!

ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้ชอบวิชาตรีโกณมิติเลย แต่เพื่อให้เธอประทับใจ ผมเลยต้องขวนขวายหาหนังสือเกี่ยวกับตรีโกณมิติ มาศึกษาเพิ่มเติมและแล้วก็ต้องขอบคุณพระเจ้าที่การติววิชาตรีโกณมิตินั้นผ่านไปได้ดี และจุดเริ่มต้นของมิตรภาพระหว่างเราก็เริ่มเกิดขึ้น!

แต่มิได้หมายความว่า ปูบปั๊บ เราจะกลายมาเป็นแฟนกันทันทีเลยนะครับ!

เพราะว่าหลังจากที่เธอสอบเข้าคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แล้ว (ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะผมตีหัวหรือเปล่า) เราก็เริ่มห่างเหินกัน เพราะกิจกรรมของคณะของแต่ละคน ดังนั้น ในช่วงปี 1 และปี 2 ของชีวิตในมหาวิทยาลัยพวก เราทั้ง 2 ต่างขาดความสัมพันธ์กันไปบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงที่เธอมีคนมาเอาใจใส่ และเธอเองก็รู้สึกว่าจะได้พบคนที่เธอพอใจแล้ว แต่ก็น่าจะเสียสายที่ทั้ง 2 ไปกันไม่รอด!

ผมก็เลยต้องกลับมาทำหน้าที่อีกครั้ง ไม่ใช่มา “ตีหัว” แต่มา “ปลอบและผลจากการ “ปลอบ” ก็เลยเปลี่ยนมาเป็นการ “ชอบ”!

แต่...เพื่อให้เรื่องราวของ “นิยายรัก” ตอนนี้อยู่มาแทรกหรือเบี่ยงเบนไปจากหัวเรื่องที่จั่วไว้ว่า “ทำไมผมไม่ยอมเป็นศาสนาจารย์?”

ผมจึงจำเป็นต้องตัดเรื่องแบบเชือดเฉือนอารมณ์ว่า ผมมักจะไปมาหาสู่ที่บ้านของคุณดารณีอยู่เสมอในช่วงเวลาแห่งการคบหาใจกัน

วันหนึ่งผมไปเยี่ยมเธอที่บ้านก็พบว่า มีอาจารย์อาวุโสท่านหนึ่งกำลังนั่งสนทนากับคุณพ่อของเธออยู่ในบ้านซึ่งเป็นร้านขายเครื่องเขียน ผมจึงเดินเข้าไปหาท่านและยกมือไหว้ทักทายคุณพ่อของคุณดารณีแล้วก็ทักทายท่านอาจารย์ผู้นั้นที่นั่งหันหลังให้กับผมอยู่ โดยกล่าวว่า...

“สวัสดีครับท่านอาจารย์”!

แต่ปรากฏว่า ท่านไม่ได้หันกลับมารับคำทักทายของผม ผมก็เลยทักทายใหม่อีกครั้งว่า....

“สวัสดีครับ อาจารย์ สบายดีไหมครับ?”

แต่ก็แปลกใจยิ่งนักที่ท่านไม่ได้หันกลับมาหาผมเหมือนเดิม ผมก็เลยคิดในใจว่า สงสัยท่านคงจะอายุมากแล้ว และพูดคุยคงจะไม่ค่อยติดตามวัย ผมจึงเดินเข้าไปใกล้อีกนิดพร้อมทักทายท่านด้วยเสียงดังขึ้นว่า...

“อาจารย์...ครับ สวัสดีครับ!”

แต่แล้วผมก็ตกใจเมื่ออาจารย์ท่านนั้น หันกลับมาหาผมจ้องมองผมด้วยแววตาแข็งกร้าวราวกับโกรธผมมา 10 ปี พลาถกล่าวว่า...

“คุณธงชัย คุณกำลังพูดกับใครอยู่?”

“ก็พูดอยู่กับอาจารย์ไงล่ะครับ”? ผมตอบด้วยอาการขวยเขินดีฝ่อ

“คุณธงชัย คุณควรจะมีมารยาทมากกว่านี้นะ เวลาทักทายผู้ใหญ่...” ท่านอาจารย์ท่านนั้นกระแทกเสียงใส่ผมด้วยอาการไม่พอใจ

“ครับ ๆ ขอโทษครับอาจารย์ ไม่ทราบที่ผมทำอะไรผิดไปหรือครับจึงทำให้อาจารย์ไม่พอใจ?”

ผมกััดฟันถามกลับไป เพราะคาใจอยู่เหมือนกันว่า ผมทำผิดตรงไหน

อาจารย์ท่านนั้นจ้องหน้าผมสักครู่หนึ่ง แล้วกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันคั่นว่า...

“คุณธงชัย คุณรู้ไหมว่าคุณกำลังพูดกับใครอยู่ เวลาคุณเรียกผมคุณต้องเรียกให้ถูก คุณจำไว้ให้ดี นะว่าผมไม่ใช่อาจารย์แต่ผมเป็นศาสนาจารย์!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทั้งใจของผมและความเคารพศรัทธาที่ผมเคยมีต่อท่านอาจารย์ท่านนั้น ล้วน ตกวบลงจมดินลงไปทั้งคู่ ด้วยความรู้สึกสลดใจจุดที่ได้พรรณนาไว้ตอนต้นผมจึงสาบานในใจเลยว่า ผม จะไม่ขอเป็นศาสนาจารย์เลยในชีวิตนี้ นับตั้งแต่วันนั้น!

และผมได้ยื่นหัตถ์อยู่บนจุดขึ้นดังกล่าวมานานนับ 30 ปี ไม่ว่าเพื่อนฝูง ผู้หลักผู้ใหญ่ หรือ ใคร ๆ ก็ตาม พยายามผลักดันให้ผมยอมรับตำแหน่งหรือสมณศักดิ์นี้ (เรียกตามอย่างพี่น้องในสภาคริสตจักรฯ) ผมก็ยืนกรานไม่ขอรับมาตลอด แม้ว่าอดีตประธานสหคริสตจักรแบ็บติสต์ในประเทศไทยคือ อาจารย์ วรสิทธิ์ ศรียุทธไกร และกรรมการจะพยายามดำเนินการอย่างต่อเนื่องด้วยเจตนาดีมาหลายปี เพื่อให้ผม ยอมรับการสถาปนาเป็นศาสนาจารย์ผมก็ยังคงปฏิบัติมาตลอด!

บ่อยครั้งที่ศาสนาจารย์วิรัช โกยคุลย์ ประธานสภาคริสตจักรในประเทศไทย และศาสนาจารย์ ดร. มาโนช แจ่มมุข ประธานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย พยายามโน้มน้าวให้ผมยอมรับการ สถาปนาเพราะว่าพวกเราต้องออกงานพระราชพิธีร่วมกันอยู่เนื่อง ๆ แต่ผมก็ยังคงยืนกรานและบ้ายเบี่ยง มาตลอด!

จนกระทั่ง ในการประชุมคณะกรรมการอำนวยการของสหคริสตจักรแบ็บติสต์ในประเทศไทย ซึ่งมีผู้แทนจากคริสตจักรทั่วประเทศได้มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการอิสระขึ้นมาชุดหนึ่ง ชื่อว่า “คณะกรรมการสถาปนาศาสนาจารย์” เพื่อพิจารณาและคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมและสมควรเป็น ศาสนาจารย์ พร้อมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ และกระบวนการสถาปนาขึ้นมาเป็นแนวทางปฏิบัติ

คณะกรรมการชุดนี้ อันประกอบด้วยศาสนาจารย์ที่ได้รับการสถาปนามาแล้วในสังกัดของสห คริสตจักรแบ็บติสต์ในประเทศไทย จึงได้ดำเนินการอย่างแข็งขัน และมีมติให้สถาปนาศาสนาจารย์บาง ท่าน รวมทั้งตัวของผมด้วย!

โดยคณะกรรมการชุดนี้ได้ประสานงานกับคริสตจักรและสถาบันที่ผมรับใช้อยู่อย่างต่อเนื่อง และได้กำหนดให้สถาปนาผมเป็นศาสนาจารย์ ในวันที่ 23 พฤษภาคม 2009 นี้

แม้ว่าผมจะยืนกรานมาตลอดที่จะไม่รับการสถาปนาเป็นศาสนาจารย์แต่เหตุผลที่ผมใช้ปฏิเสธ เริ่มลดความชอบธรรมลงเรื่อย ๆ ผมสำนึกว่า ผมไม่ควรที่จะให้ความประทับใจในแง่ลบในครั้งนั้นใน ชีวิตของผมมาบั้นทอนความชื่นชมยินดี และความซาบซึ้งในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าที่ทรงมีต่อชีวิต ของผม ผ่านการเห็นพ้องและการรับรองจากกลุ่มบุคคลที่ผมได้รับ ใช้อย่างมีความสุขตลอดเวลา 30 ปีที่ ผ่านมา

ณ บัดนี้ ผมจึงขอยุติการถกกันในประเด็นเรื่องศาสนาศาสตร์ของการสถาปนาศาสนาจารย์ เพราะรู้ว่าพวกกันอย่างไรรู้จักไม่จบ หากว่าเรามองจากคนละมุม หรือมองลอดผ่านแว่นตาแห่งอคติ!

ผมยังยืนยันว่าผมไม่เคยแสวงหาหรือเรียกร้องการสถาปนาผมเป็น “ศาสนาจารย์” แต่พระเจ้าทรงสอนผมเป็นการส่วนตัวว่า การที่ผมคิดเช่นนั้นก็ได้เป็นความชอบธรรมให้ผมยะโสหรือหลงตนในความชอบธรรมของตัวเองที่ได้ปฏิเสธการสถาปนาฉันนั้น หรือมิได้ให้ความชอบธรรมแก่ผมในการลบหลู่ต่อผู้ที่รับการสถาปนาฉันนั้นแต่อย่างใด!

ผมมีหน้าที่เพียงแค่อ้อมใจรับเมื่อได้รับการมอบให้ด้วยเจตนาที่จริงใจอย่างบริสุทธิ์จากบรรดาคนที่ผมนับถือและจากคนที่เชื่อมั่นในตัวของผม โดยที่ผมไม่ได้เรียกร้อง!

อย่างไรก็ตาม... ผมไม่ถือว่าการที่ผมได้รับการสถาปนาเป็นศาสนาจารย์นี้ จะทำให้ผมเป็นคริสเตียนที่วิเศษกว่าบุคคลใด ๆ แต่ตรงกันข้าม “ตำแหน่งศาสนาจารย์” ที่ผมเคยมีอคติว่า ทำให้คนบางคนเปลี่ยนนิสัย เมื่อติดยึดกับมันและเปลี่ยนพฤติกรรมบุคคลนั้นไปในทางที่ไม่พึงประสงค์ จะกลับกลายเป็น “สิ่งที่เตือนใจ” ให้ผมถ่อมสุขุมมากยิ่งขึ้นในการปรนนิบัติรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า

ผมยังคงเป็น “นายซงชัย” คนเดิมที่ซาบซึ้งในพระเมตตาคุณของพระเจ้า เป็นคนบาปที่รอดโดยโลหิตขององค์พระเยซูคริสต์ เป็นผู้รับใช้ที่มีความสุขในการได้รับใช้พี่น้องทั้งหลาย ทั้งในและนอกคริสตจักรและสถาบันเหมือนดังเช่นเคย!

ความรู้สึกว่าตัวเองดีกว่า หรือสูงกว่าคนอื่นนั้นไม่ได้เกิดขึ้นในหัวใจของผมเลยแม้แต่สักนิด แต่สิ่งที่มีก็คือ ความสำนึกสำนึกในความรักและความเกื้อกูลของทุกท่านที่รู้จักผม ผมจึงน้อมใจลงยอมรับการสถาปนาให้เป็น “ศาสนาจารย์” จากพี่น้องของผมด้วยความขอบคุณในเกียรติและความเชื่อวางใจที่ได้รับจากทุก ๆ ท่าน!

หากวันใดที่ผมประพฤติตัวอย่างไม่สมควรกับ “เกียรติ” และ “ความไว้วางใจ” ที่ได้รับในครั้งนี้ ผมจะเป็นคนแรกที่ขออน้อมคืนตำแหน่งแห่ง “ศักดิ์ศรี” นี้กลับคืนด้วยความสำนึกตน

วันนี้ ขอพี่น้องที่รักทั้งหลาย ได้โปรดระลึกถึง “ผม” ในคำอธิษฐานของท่าน พร้อมทั้งกรุณา “เกื้อกูล” ด้วยคำแนะนำตักเตือน รวมทั้งคำหนุนใจ และการเคียงข้างร่วมมือกันรับใช้พระเจ้าพระเจ้าอย่างเต็มกำลัง จนกว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จกลับมารับเรา หรือจนกว่าเราจะจากโลกนี้กลับไปอยู่กับพระองค์ในสวรรค์สถาน

จะได้ไหมครับ?

บทส่งท้าย

ผมได้เล่าคำพยานชีวิตของผมอย่างย่อ ๆ จบไปตอนหนึ่งแล้วผมตั้งใจจะเขียนหนังสือเล่าประสบการณ์ชีวิตของผมออกเป็น ไตรภาค หรือ 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่หนึ่ง : “ทำไมผมจึงรับใช้พระเจ้า?”

ตอนที่สอง : “ผมยืนหยัดรับใช้พระเจ้าได้อย่างไร?”

ตอนที่สาม : “ผมรับใช้พระเจ้าแล้วได้อะไร?”

โดยในวาระโอกาสที่มูลนิธิคริสตจักรคณะแบปติสต์ (Baptist Church Foundation) สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย (Thailand Baptist Convention) คริสตจักรนิมิตใหม่ (New Vision Church) คริสตจักรแห่งความสุข (Church of Joy) และศูนย์รวมนักศึกษาแบปติสต์ (Baptist Student Center) ได้ร่วมกันสถาปนาผมเป็น “ศาสนาจารย์” ผมจึงปรารถนาจะหาของที่ระลึกมอบให้กับทุกท่านที่ทำให้เกียรติมาร่วมงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ไม่ค่อยรู้จักที่มาที่ไปของผมดีพอ ได้รู้จักผมเพิ่มขึ้น!

ผมจึงเลือกที่จะรีบเขียนคำพยานชีวิตของผมในภาคแรกออกมามอบเป็นของขวัญให้ก่อน และในวาระโอกาสอื่น ๆ จึงจะหาเวลาเขียนในภาคสอง และภาคสามออกมาแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่สนใจจะอ่านได้อ่านต่อในภายหลัง

ผมขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนในชีวิตของผม ทั้งที่ปรากฏนามในหนังสือเล่มนี้และไม่ปรากฏนาม และขอบคุณสำหรับทุกท่านที่มีส่วนในพิธีสถาปนาศาสนาจารย์ในครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดารณี ประดับชานานุรัตน์ ภรรยาผู้ทุ่มเททุกเช้ากตอดเวลา 30 ปี ที่ผ่านมา และนิมิตพร (แคร้) และนิมิตรา (เลิฟ) ลูกสาวที่น่ารักทั้ง 2 คน ทีมงานผลิตหนังสือเล่มนี้และผู้ที่มีส่วนสนับสนุนหรือช่วยในการผลิตหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งผู้มีเกียรติทุกท่านที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าไปร่วมงานพิธีสถาปนาผมเป็นศาสนาจารย์

ขอพระเจ้าทรงคุ้มครอง และอวยพรทุกท่านที่อ่านหนังสือเล่มนี้

จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะได้ชื่นชมกับ “ของขวัญ” และ “รางวัล” จากการทำดีรู้จัก ติดตามและรับใช้องค์ผู้ทรงธรรมในสวรรคสถานนิรันดรกาลด้วยกันเสมอไป

ด้วยใจรักผูกพัน

(ธงชัย ประดับชานานุรัตน์)

ภาคผนวก

รายนามของพี่ ๆ ของผม (ปี 2009)

ที่เกิดจากคนละแม่

1. ลำไย ทองถิ่น (เป้า) เสียชีวิต
2. ลิ่นจี่ อินทรลักษณ์ (ก้อย) 87 ปี
3. สาลี อารีรัตน์ 84 ปี
4. ปรีชา เทพชวานะ (อี่) เสียชีวิต
5. อุ่น มัชฌะเนมิ 82 ปี
6. ลไม อัมรินทร์รักษา (ใหม่) 78 ปี
7. จุไร นิพิทวัฒน์ 75 ปี
8. บังอร เทพชวานะ 73 ปี
9. มาลี ทรัพย์สมบูรณ์ 70 ปี

ที่เกิดจากแม่เดียวกัน

1. สุชาติ ประดับชานนุรัตน์ (จ้วน) เสียชีวิต
2. สดศรี แซ่อึ้ง เสียชีวิต
3. ธนะชัย ประดับชานนุรัตน์ 64 ปี
4. สมศรี (จจิรัตน์) รอดทอง 61 ปี
5. ชาญชัย ประดับชานนุรัตน์ 60 ปี
6. วันชัย (กงศักดิ์) ประดับชานนุรัตน์ 58 ปี
7. ธงชัย ประดับชานนุรัตน์ 55 ปี

จดหมายจากพี่สาวคนที่ 2 (พี่ก้อย)

(21 มี.ค. 2552)

เตี้ยเล่าให้ฟัง เพื่อนเตี้ยเขาอยู่เมืองไทยมานานแล้ว เพื่อนเตี้ยเขียนจดหมายมาให้เตี้ยมา บอกว่า บริษัทที่เขาทำงานต้องการช่างที่มีฝีมือ พอเตี้ยมาเพื่อนเตี้ยก็พาไปบริษัท เขาจับเตี้ยให้ออนที่ทำงานเลย สร้างพระที่นั่นจนันตสมาคม ร่วมกับช่างอิตาลีคนงาน 2-3 พันคน ฝรั่งจะมาก คนในเมืองไทยมาก กลางคืนก็ทำ ตอนนั้นเตี้ยยังไม่มีแม่ หลายปีกว่าจะเสร็จ แล้วก็ไปทำต่อที่ภูเขาทอง สร้างพระรอบองค์ ภูเขาทอง ก็เสร็จเร็วหน่อย แล้วไปต่อที่กระทรวงศึกษาธิการ ไม่นาน พonganพวกนี้หมดแล้วเตี้ยพอมีเงิน เพราะพอเตี้ยมาได้แม่ มาปรึกษากันจะไปหาที่เช่า พอตีมีที่ดินทรัพย์สินว่างอยู่เลยคิดต่อขอเช่า ได้มาสร้างบ้านเล็ก ๆ ที่มีที่ทำงานพอเตี้ยมาปั้นตุ๊กตา สร้างพระ, กระจกต้นไม้, ม้านั่งหินอ่อน และปั้น ร.5 พอเตี้ยลงทุนทำก็มีงานเข้ามาเรื่อย ๆ จนมีคนใหญ่ เขาเรียกกันสมัยก่อนว่าคุณพระ คุณหลวง มาเห็นฝีมือเตี้ย สนใจให้เตี้ยลองมาปั้นตัวแหม่ม 8 ตัวพอพวกพี่ ๆ ช่วยเตี้ยได้ เดือนกว่าเขาให้เตี้ยใส่รถเงินไปที่สวนอัมพร ไปไว้ที่สวนอู่ เป็นที่นั่งเล่น เสร็จงานนี้เหนื่อยมาก เตี้ยก็ได้งานมาเรื่อย ๆ จนกระทั่ง พี่ ๆ เขาไปมีครอบครัวกัน ไม่นานแม่มาตาย จนเตี้ยหาคนมาทำกับข้าวให้พี่ ๆ กิน พอเตี้ยได้เจอแม่เรา เลยอยู่กันมาจนพวกพี่ก็ต่างแยกย้ายไปมีครอบครัว พอพวกเราโตกันแล้วพอช่วยตัวเอง เตี้ยก็มาจากไป อีก พอพวกเราครอบครัวกันแล้วแม่ไปอีก เวลานี้เรามีพี่น้องเหลือพี่ 7 คน น้อง ๆ 5 คน ส่วนพี่ ๆ ก็ไม่ช้าจะจากไปอีก พี่ ๆ ก็ขอให้น้องจงรักกันเป็นห่วง ช่วยเหลือกัน อย่างที่ทั้งกัน และพากันไปไหว้เตี้ยกัน ลูกหลานมีความกตัญญู ทำอะไรเจริญรุ่งเรือง

ความเป็นมาของเตี้ยเท่าที่เตี้ยเล่าให้ฟังมีแค่นี้ จากพี่ก้อย (80+)

คริสตมาสรำลึก

ชีวิตของผมค่อนข้างจะผูกพันกับคริสตมาสเป็นพิเศษ!

ผมก้าวเดินออกมาประกาศตัวรับเชื่อพระเยซูคริสต์ ที่คริสตจักรสันติสุข เทเวศร์ ซอย 3 ในวันที่ 24 ธันวาคม 1972

ข้างเป็นคริสตมาสที่ยากจะลืมเลือนในชีวิตของผม!

จากนั้นเป็นต้นมาผมไม่เคยขาดการฉลองคริสตมาสกับพี่น้องคริสเตียนอีกเลย ผมยังจดจำได้ถึงคริสตมาสหนึ่ง ในปี 1975 ที่ผมเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดงานคริสตมาสประกาศใหญ่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (สมัยนั้นยังคงชื่อ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่มีการรันต์ที่ตัว “ณ”)

ในขณะนั้นผมเป็นประธานชมรมคริสเตียนจุฬาฯ (และประธานชมรมศาสนศึกษาของมหาวิทยาลัย) จึงริเริ่มว่า เราน่าจะมีการประกาศข่าวประเสริฐในช่วงเทศกาลคริสตมาส โดยใช้หอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยที่ไม่เคยมีคริสเตียนกลุ่มใดใช้ประกาศเรื่อง “คริสตมาส” มาก่อน

ในตอนแรก แนวความคิดนี้ถูกต่อต้าน แต่ไม่ใช่จากคนไม่เป็นคริสเตียนหรอกครับ กลับกลายเป็นว่าแรงต่อต้านมาจากกลุ่มคริสเตียนด้วยกันเองเหตุผลในการคัดค้านก็มีหลัก ๆ อยู่ 3 ประการ นั่นคือ

1. คริสเตียนเป็นแค่กลุ่มเล็ก ๆ ในจุฬาฯ การจัดการประกาศที่หอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัย (ซึ่งจุหลายพันคน) จนเป็นเรื่องค่อนข้างจะเกินมือ คือใหญ่เกินไป ความคิดเห็นของหลายคนก็คือ...ควรจะใช้ห้องประชุมเล็ก ๆ ก็พอแล้ว ผมจำได้ว่า ผมให้เหตุผลว่า พระเยซูคริสต์เสด็จมาตายไถ่บาปของคนทั้งโลก ถ้าเราประกาศในที่เล็ก ๆ เท่านั้น แล้วคนสักกี่คนจะได้ยิน?

ผมท้าทายว่า เราต้องกล้าหาญและเต็มใจที่จะบอกข่าวดีของคริสตสมภพนี้แก่นิสิตนักศึกษาและคณาจารย์ของทั้งมหาวิทยาลัยจำนวนหลายพันคนเพื่อให้ทุกคนหรือคนจำนวนมากที่สุดได้รับฟังพร้อมกันในคราวเดียว

ในที่สุด กลุ่มคริสเตียนเล็ก ๆ ในจุฬาฯ กลุ่มนี้ก็เลยฮึดสู้ พร้อมทั้งจะจัดงานใหญ่ แต่ติดขัดอยู่ที่เหตุผลที่ 2

2. ในการติดต่อใช้สถานที่ในการประกาศ โดยระเบียบแล้วต้องใช้ชื่อของชมรมศาสนศึกษาของมหาวิทยาลัย (ที่มหาวิทยาลัยให้การรับรอง) จึงจะใช้ได้ แต่กลุ่มคริสเตียนในจุฬาฯคัดค้านเพราะเห็นว่าชมรมศาสนศึกษานี้ประกอบด้วยศาสนิกของหลายศาสนา เช่น พุทธ, อิสลาม, ซิกข์, ฮินดู, คาทอลิก และคริสเตียน ถ้าจัดงานในนามของชมรมนี้ คนทั่วไปจะเข้าใจผิดว่า คริสเตียนก็เหมือนกับศาสนาอื่น ๆ ทำให้ขาดเอกลักษณ์ ไม่สมควรทำเป็นอย่างยิ่ง

ผมจำได้ว่า ผมพยายามอธิบายให้พี่น้องเหล่านั้นฟังว่า เราอยู่ภายใต้ศักดิ์ของมหาวิทยาลัย (ซึ่งผมเองก็เชื่อแบบชื่อ ๆ ว่า กฎระเบียบของมหาวิทยาลัยที่มีอยู่นั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้อนุญาตให้ดี ดังนั้นเราก็ควรจะอยู่ภายใต้ศักดิ์กานันนั้น อีกอย่างหนึ่ง กฎศักดิ์เหล่านั้นก็ไม่ได้ขัดอะไรกับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์เลย)

ผมพยายามอธิบายอีกว่า เราจะใช้สถานที่ของมหาวิทยาลัยได้ก็ต่อเมื่อเราต้องทำเรื่องขออนุญาต ในนามของชมรมที่มหาวิทยาลัยรับรองเท่านั้น แต่เมื่อเห็นว่า พี่น้องคริสเตียนจำนวนหนึ่งไม่สบายใจ ผมก็เลยขอให้เราอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้ด้วยกัน

ในที่สุด พระเจ้าก็ทรงเมตตาทำให้เราเห็นพ้องต้องกันว่า ให้กลุ่มคริสเตียนที่ไม่สบายใจในการใช้ชื่อชมรมศาสนศึกษาในการขอยืมหอประชุมใหญ่ไปลองติดต่อในนามของกลุ่มคริสเตียนจุฬาฯ ก่อน ถ้าได้ ก็โอเค! แต่ถ้าไม่ได้ ก็จะใช้ชื่อของชมรมฯ ในการขออนุญาตใช้สถานที่

ผ่านไป 1 อาทิตย์ กลุ่มคริสเตียนกลุ่มนั้นก็กลับมารายงานว่า คำขอใช้สถานที่ในนามคริสเตียนจุฬาฯ ไม่ผ่าน... ผมจึงว่าถ้าเช่นนั้น ผมจะไปขออนุญาตใช้สถานที่ในนามของชมรมศาสนศึกษาก็แล้วกัน พวกเขาบอกไม่ต้องหรอก เพราะพวกเขาได้ขออนุญาตของสถานที่ให้แล้ว ในนามของชมรมศาสนศึกษา

เฮ้อ!...ขอบคุณพระเจ้า เรื่องจบลงได้ชะที!

แต่...อ๊ะ ๆ ๆ ยังไม่จบทีเดียว เพราะยังติดขัดอยู่ที่เหตุผลที่ 3 อีก

3. นั่นคือ เมื่อขออนุญาตจัดงานคริสตมาสในนามของกลุ่มคริสตในชมรมศาสนศึกษา บรรดานักศึกษาที่เป็นพี่น้องคาทอลิก ก็รู้สึกปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมในการจัดรายการครั้งนี้ด้วย แต่กลุ่มคริสเตียนกลุ่มแรกก็ยังคงไม่เห็นด้วย และแสดงการคัดค้านอย่างรุนแรง ด้วยเหตุผลว่า จะทำให้คนเข้าใจผิดว่าคริสเตียนกับคาทอลิกเหมือนกัน นอกจากนี้ กลุ่มคริสเตียนกลุ่มนี้ยังไม่ประสงค์ที่จะให้คริสเตียนกลุ่มอื่น อย่างเช่น พวกพี่น้องที่มาจากคริสตจักรกรุงเทพฯ (ซึ่งในสมัยนั้นทั้งร้อนรนและร้อนแรงมาก) เข้าร่วมในกิจกรรมการประกาศในครั้งนั้นด้วย

ผมเองหนักใจในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก!

ในเวลานั้นผมรู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นพวกนักศึกษาที่เป็นชาวคาทอลิกได้เข้ามาหาผมด้วยน้ำตานองหน้า พลังกล่าวว่า พวกเขาไม่เข้าใจว่า ทำไมพวกคริสเตียนจึงแสดงอาการรังเกียจพวกเขาอย่างออกหน้า เขาถามผมว่าพวกเขาทำอะไรผิดหรือ? จึงทำให้พวกคริสเตียนเกลียดเขาอย่างนี้ พวกเขา还不知道ด้วยซ้ำเลยว่า คาทอลิก แตกต่างจากพวก โปรเตสแตนต์ตรงไหนและทำไมจึงต่อต้านพวกเขาด้วย?

เมื่อผมเห็นความบริสุทธิ์ใจและความจริงใจของพวกพี่น้องคาทอลิกเหล่านี้ แล้วผมถึงกับน้ำตาตกใน แต่ก็เหมือนน้ำท่วมปาก ผมต้องถามตัวเองเหมือนกันว่า ทำไมพวกเราต้องรังเกียจพวกเขาด้วย? เป็นเพียงเพราะพวกเขานับถือรูปเคารพอย่างนั้นหรือ?

ผมจำได้ว่า นับตั้งแต่ผมเป็นคริสเตียนใหม่ ๆ ผมก็ถูกสอนให้เกลียดชังพวกคาทอลิกเสียแล้ว ในนาที่นั้นผมจึงอธิษฐานกับพระเจ้าของทรงอภัยโทษบาปให้แก่ผม ผมตัดสินใจแน่วแน่ในครั้งนั้นว่า แม้ผมจะไม่เห็นด้วยกับหลักข้อเชื่อและวิธีปฏิบัติศาสนพิธีบางประการของพวกเขา แต่ผมตั้งใจจะรักและช่วยพวกเขา ให้กลับเข้ามาอยู่ในทางของพระเจ้าเป็นพี่น้องร่วมกันในพระคริสต์ ตามหลักของพระคัมภีร์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในที่สุดผมก็มอบหมายให้พวกเขามีส่วนช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่พวกเขาเต็มใจทำที่ไม่เกี่ยวข้องกับประกาศโดยตรง เท่าที่จะทำได้ ทำให้พี่น้องเหล่านั้นมีความสุขและยินดี!

จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ทำให้ผมบอกตัวเองว่า วันหนึ่งเราคงจะต้องยื่นให้การกับพระเยซูคริสต์เจ้าในเรื่องนี้ ซึ่งผมเองก็ไม่แน่ใจกว่าเหตุผลของเราจะเป็นที่ชื่นชมและพอพระทัยของพระองค์มากสักเท่าใด?

ส่วนพี่น้อง 2 คนที่มาจากคริสตจักรกรุงไทยนั้น ผมก็เปิดโอกาสให้ร่วมรับใช้ด้วยเช่นกัน และสิ่งที่ทำให้ผมมีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งก็คือ คนหนึ่งในสองคนนั้นกลับกลายมาเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในวงการคริสเตียนไทย ในปัจจุบันนี้ คือ ดร.ธนาภรณ์ ธนโรจน์ประดิษฐ์ (อาจารย์ปึก) ผู้มีความสามารถยอดเยี่ยมในด้านการแปลและการสอน!

ส่วนรายการประกาศในหอประชุมใหญ่ครั้งนั้น เป็นรายการที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ คุณณัฐ ยนตรรักษ์ นักเปียโนชื่อดังในยุคนั้น (และยุคนี้) ถึงกลับยินดีจนอีเลคโทนตัวโปรดคอยรดน้ำรดหวานออกมาเล่นเพลง “ฮาเลลูยา คอรัส” ชนิดที่ทำให้คนทั้งหอประชุมต้องลุกขึ้นยืนขึ้นด้วยความยำเกรงพระเจ้าส่วนคณะ “Young Sisters” อันประกอบด้วย พี่น้อง 4 สาว ตระกูล “ตรีพูนผม” คือ เกษร (อักษรจุฬาฯ), วิจิตรรา (แพทย์ศาสตร์จุฬาฯ), วินิดา (คุรุศาสตร์จุฬาฯ) และวิษชุดา (สถาปัตย์จุฬาฯ) ก็มาบรรเลงฝีมือกันสุดเหวี่ยงเรียกเสียงปรบมือได้กึกก้อง

นอกจากนั้นยังมีวงดนตรีคณะ FEBC. คณะนักร้องจากคริสตจักรสะพานเหลือง, คริสตจักรพระคุณ และอีกหลายคริสตจักร ฯลฯ มาร่วมร้องร่วมบรรเลงจนเต็มอิม รายการยาวเหยียดจากบ่ายไปจนถึงค่ำ นับว่าเสียงเพลงคริสตมาสและข่าวดีวันคริสตมาสได้รับการประกาศไปอย่างเป็นที่ประทับใจผู้ฟังหลายพันคนชนิดไม่รู้ลืม!

นี่เป็นเพียงแต่เสี้ยวเดียวของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสตมาสในชีวิตของผม ผมได้แต่หวังว่าจะมีโอกาสได้แบ่งปันเรื่องนี้อีกในอนาคต

ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเยซูคริสต์ที่เสด็จมาเป็นของขวัญวันคริสตมาส เพื่อไถ่บาปคน
ทั้งโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนบาปอย่างผม

ผมตระหนักและซาบซึ้งในพระเมตตาของคุณของพระองค์อยู่เสมอ จึงได้ตั้งปณิธานที่จะสนอง
พระคุณของพระองค์ทุกครั้งที่มีโอกาส

ผมระลึกถึงข้อคิดหนึ่งสะกิดใจของผมอยู่เสมอ

“Your life is God’s gift to you; What you do with it is your gift to God”

(ชีวิตของคุณ คือ ของขวัญของพระเจ้าสำหรับคุณ แต่สิ่งที่คุณทำกับชีวิตนี้ คือของขวัญจากคุณ
สำหรับพระเจ้า)

ถ้าคริสตมาสเป็นของขวัญอันเลิศล้ำจากพระเจ้าสำหรับผม ผมจะขอทำคริสตมาสนี้ให้เป็น
ของขวัญที่ดีที่สุดสำหรับพระองค์เช่นกัน!

นี่เป็นความทะเยอทะยานของผมสำหรับ คริสตมาสของผม!

แล้วคุณล่ะครับ จะทำอย่างไรกับ “คริสตมาส” ของคุณ?

แต่ถ้าจะให้ดี ขอให้เราสนองพระคุณของพระเจ้าด้วยของขวัญที่ดีเลิศที่สุด ไม่ใช่เฉพาะแต่ใน
วันคริสตมาสเท่านั้น แต่ให้ทำเช่นนั้นในทุกวันของชีวิตของเราเลย

จะดีกว่าไหมครับ?

(เรื่อง “คริสตมาสรำลึก”, ตีพิมพ์ในหนังสือพระคริสต์ธรรมประทีป ปรับปรุงใหม่ 23
พฤษภาคม 2009)

ตามล่าหาพระวิญญูณ!

ผมจำได้ว่า ในช่วงทศวรรษของปี 1970 (ค.ศ. 1971-1979) ผม (เป็นคนหนึ่งที่) อยู่ในกลุ่มของผู้ที่ตามล่าหา “พระวิญญูณ” กล่าวคือ ที่ใดมีการประชุมฟื้นฟู และรับพระวิญญูณ ผมและพวกจะไปอยู่ที่นั่นเสมอ

ตอนนั้นผมยังศึกษาอยู่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่ที่ผมนิยมไปร่วมประชุมอยู่บ่อย ๆ จะได้แก่ คริสตจักรพิลาเดลเฟีย วัดคงมูลเหล็ก (ธนบุรี) ที่มี ศจ.วีรชัย โกแวร์ เป็นเจ้าอาวาสอยู่ในขณะนั้น (ต่อมาปีคดง) และย้ายมาตั้งเป็นคริสตจักรเอคมัย และคริสตจักรร่วมเย็นในเวลาต่อมา

สถานที่อีกแห่งหนึ่งก็คือ ตึกสีลมไม้สัก ชั้น 3 ของคุณปริดา จ่างตระกูล (เดี๋ยวนี้กลายเป็นบริเวณสีลมพลาซ่า และเคยเป็นที่ตั้งของสำนักงานสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย)

อีกสถานที่หนึ่งก็คือ คริสตจักรใจสมาน ที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งขึ้นอยู่ในบ้านไม้หลังหนึ่งกลางสนามหญ้าที่สุขุมวิท ซอย 6 ก่อนที่จะถูกสร้างเป็นอาคารหลังปัจจุบัน (ที่ศาลตัดสินให้ย้ายออกไป เพราะแพ้คดีที่ยืดเยื้อมาหลายปีแต่สุดท้ายก็ยังสามารถยื่นหยัดอยู่ที่เดิมได้อย่างเหลือเชื่อ!) ในช่วงเวลานั้นมี ศจ. นิรุทธิ์ จันท์ก้อน มาเป็นศิษยาภิบาลหนุ่มไฟแรงเจ้าของฉายา “สาธิตกาลีนทอง” ที่พูดกล่อมใครก็เป็นอันอยู่หมัดทุกราย

แต่สถานที่ยอดนิยมของผมและคริสเตียนในช่วงเวลานั้นชอบไปกลับเป็นเวทีลีลาศสวนลุมพินี ที่ในสมัยนั้นกรุงเทพมหานครอนุญาตให้เช่าจัดการประชุมและการฟื้นฟูได้ ดังนั้นการประกาศใหญ่ ๆ จึงมักจัดขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้!

นี่ยังไม่นับค่ายแบ็บติสต์ พัทยาหรือค่ายมิชชั่นๆ ที่ชะอำ ที่ผมไป ๆ มา ๆ ทุก ๆ ปี ปีละ 10-20 ค่าย! และค่ายที่ผมจะขาดไม่ได้เลยสักปีเดียวก็คือค่ายยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทยอันโด่งดัง

นักเทศน์ค่ายพระวิญญูณที่โด่งดังในช่วงนั้นก็ ได้แก่ อจ.ที แอล ออสบอร์น, อจ.อาร์ล เอ็ดเวิร์ดสัน, อจ.ดอน ชแลนเบิร์ก และนักเทศน์ต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาจากยุโรป และอเมริกาอย่างไม่ขาดระยะ

เวลานั้นผมจะเดินทางไปไหนร่วมกับวงดนตรี “ขอบคุณพระเจ้า” หรือ ที่เรียกกันว่า วง “Thank you Lord” ที่มีคุณสุนทร เจษฎาวิสุทธิ์ ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นหัวหน้าวง

เวลาวงนี้ถูกเชิญไปเล่นที่ใดผมจะตามไปด้วยเสมอ โดยมีหน้าที่เริ่มต้นจากการทำหน้าที่เป็นเด็กขนเครื่องดนตรีและขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ จนเป็นโฆษกประจำวง

ดังนั้น เวลานั้นนักเทศน์หรือผู้นำเรียกผู้ฟังให้ออกมารับพระวิญญูณ ผมและคณะก็จะไม่ขาดการมีส่วนร่วม! ทำไมผมทำอย่างนั้นนะหรือ? คงจะมีเหตุผล 2-3 ประการ ประการแรกก็คือ เป็นกระแสที่เห็นใคร ๆ เขาก็ทำกันส่วนประการที่สอง ก็คือ ผมอยากได้รับฤทธิ์เดชในการรับใช้พระเจ้า พุดง่าย ๆ ก็คือ

ผมอยากเป็น “ซูเปอร์คริสเตียน” ในเวลาอันสั้น! ทางอะไรก็ได้ที่เป็นทางลัด ที่จะได้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผมอยากได้ทางนั้น!

หรือพูดอีกแบบหนึ่งคือ ทางไหนก็ได้ที่สามารถแทนที่การที่ต้องมีวินัยในตัวเอง ในการเฝ้าพระเจ้าเป็นส่วนตัวทั้งเช้าค่ำทุกวัน หรือแทนการต้องมีความขยันอดทนในการศึกษาพระคัมภีร์เป็นส่วนตัวล่ะก็ บอกมาเลย! ผมต้องการทางนั้น!

ดังนั้น เมื่อผมได้รับการสอนกรอกหูอยู่เป็นประจำ ให้รับพระวิญญาณ แล้วจะมีฤทธิ์เดชอย่างที่ต้องการ ผมก็ออกตามล่าหาพระวิญญาณในทันทีและก็กระทำอย่างนั้นติดต่อกันมาหลายปี แต่ในท่ามกลางบรรดาประสบการณ์ทั้งหลายเหล่านี้กับพระวิญญาณ ดูเหมือนว่าประสบการณ์ในการรับพระวิญญาณที่คริสตจักรวัดดงมูลเหล็ก หลังจากการเทศนาโดย ศจ. เฮอริเบิร์ต สวอนสัน (ถ้าจำไม่ผิด) ที่ทำงานร่วมกับ ดร. โช ยอง กี ในครั้งนั้น เป็นประสบการณ์ครั้งแรกกับพระวิญญาณที่เป็นรูปธรรมที่สุดของผม!

หลังจากกวาดคนตรี “ขอบคุณพระเจ้า” บรรเลงและนักเทศน์เทศน์จบแล้ว ก็ถึงช่วงอธิษฐานขอพระวิญญาณ ผมรู้สึกได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทำให้ผมรู้สึกสำนึกในความผิดบาปของตัวเอง จนร่างกายสั่นไหวไปทั้งตัว จนต้องร้องไห้คร่ำครวญ เปล่งเสียงร้องอธิษฐานออกมาอย่างไม่เป็นคำส่วนจะเรียกว่าประสบการณ์นั้นเป็นภาษาแปลก ๆ หรือไม่ ผมคงจะไม่ขอควานสรุปลงไป แต่ประสบการณ์กับพระเจ้าในครั้งนั้นเป็นประสบการณ์ที่ผมไม่เคยลืมเลยตลอดชีวิต ผมรู้สึกเหมือนกับว่า มีใครเอาถุง (พลาสติก) ที่มองไม่เห็นสวมครอบลงมาตั้งแต่ศีรษะจนลงมาถึงเท้าและถอดออกไปในช่วงเวลานั้นผมรู้สึกตัวเบาหวิว ผ่อนคลายและสุขสบายอย่างมหัศจรรย์ที่สุด!

จากประสบการณ์ครั้งนั้นเป็นต้นมา แม้ผมจะพยายามไปร่วมการฟื้นฟูรับพระวิญญาณใด ๆ อีกนับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม่เคยมีประสบการณ์ครั้งใดอีกที่จะลึกซึ้ง และดีมีค่าเปรียบได้กับประสบการณ์ครั้งแรกนั้นอีกเลย!

จนในที่สุด ผมต้องหยุดอาการตามล่าหาพระวิญญาณนั้นเสีย! เพราะผมแน่ใจแล้วว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับผมแล้วและพระองค์จะสถิตอยู่กับทุกคนในทันทีที่คนนั้นจริงใจต้อนรับพระองค์ แต่เราจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่กับเรา และสัมผัสกับเราได้อย่างชัดเจนก็ในยามที่เราสำนึกผิดกลับใจสารภาพ ร้องคร่ำครวญต่อพระองค์อย่างจริงใจเท่านั้น และประสบการณ์ดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้น ณ สถานที่ใด เวลาใดก็ได้ ดังนั้น การยอมให้พระวิญญาณครอบครองใจและชีวิตของผมอย่างสิ้นเชิงจึงเป็นช่องทางที่พระเจ้าจะสำแดงฤทธิ์เดชผ่านชีวิตของผมได้โดยง่ายคาย!

ดังนั้น ผมจึงไม่จำเป็นต้องไปหา (พระ) วิญญาณอื่นใดอีกต่อไป ผมเพียงแค่ทำตามคำแนะนำของอาจารย์เปาโล ที่ได้แนะนำและกำชับไว้ใน เอเฟซัส 5:17-18 เพื่อให้พระวิญญาณทรงเติมเต็มอยู่ในชีวิตผมตลอดเวลาที่พอแล้ว ท่านกล่าวว่า

“เหตุฉะนั้น อย่าเป็นคนโง่เขลา แต่งใจน้ำพระทัยของพระองค์ผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่งประกอบด้วยพระวิญญาณ”

(Therefore do not be foolish, but understand what the Lord's will is; Do not get drunk on wine, Which leads to debauchery. Instead, be filled with Spirit.)

ใช้ครับ! เมื่อเรากลับใจใหม่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่กับเรา เพราะเราจะเป็นคริสเตียนโดยไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์อยู่ในชีวิตของเราไม่ได้! (โรม 8:9) อย่างไรก็ตาม เมื่อเราต้องทำตามทีอาจารย์เปาโลเตือนสติเราให้ทำนั่นคือให้เรา “ประกอบ” หรือรับการ “เติมให้เต็ม” (filling) ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ เพราะแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือพระวิญญาณของพระคริสต์จะสถิตอยู่กับเราอย่างถาวรแต่ประสบการณ์แบบเติมครั้งเดียวสำหรับตลอดไป (a once-for-all experience) แต่เป็นคำสั่งให้ “ประกอบ” หรือ “เติม” อยู่อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา!

นั่นคือ เราคริสเตียนต้องเปิดชีวิตของเราให้พระวิญญาณของพระเจ้าเติมเต็มชีวิตของเราด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง โดยไม่จำเป็นต้องออกไปวิ่งตามล่าหา “พระวิญญาณ” เหมือนราวกับว่ายังไม่มี “พระวิญญาณสถิตอยู่ในชีวิตอย่างนั้นแหละ! เพราะเราสามารถให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเติมชีวิตของเราให้เต็มอยู่ตลอดเวลา ณ สถานที่ที่เราอยู่ได้เสมอ โดยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมและซึมซาบไปในทุก ๆ ส่วนในชีวิตของเรา

เราจึงควรจะสำรวจตัวเองอยู่เสมอว่า เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า โดยการเชื่อฟังทำตามพระวามะของพระองค์และเชื่อฟังในฤทธิ์เดชของพระองค์อยู่เสมอหรือไม่?

ในพระธรรมโคโลสี 3:15-4:1 ซึ่งคล้ายคลึงกับพระธรรมเอเฟซัส 5:18-6:9 ตอนนี้ ดูเหมือนจะสื่อความคิดพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน เพียงแต่อาจารย์เปาโลกล่าวในทำนองว่า การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ การให้พระวาตะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวของเราอย่างบริบูรณ์คือสิ่งเดียวกันที่มีอิทธิพลในทางที่ดีต่อชีวิตและความสัมพันธ์ของเรามีต่อพระเจ้า และคนรอบข้างเรา!

ดังนั้น เมื่อผมตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ผมจึงเริ่มต้นยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เติมเต็มอยู่ในชีวิตของผมตลอดเวลาด้วยพระวามะของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นยังไม่ได้เข้าศึกษาในโรงเรียนพระคริสตธรรม แต่ผลจากการอ่านและศึกษาพระวามะของพระเจ้าอย่างมีวินัยและต่อเนื่องทำให้ชีวิตจิตวิญญาณของผมค่อย ๆ เติบโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (ในช่วงเวลานี้นบุคคลที่มีส่วนเสริมสร้างชีวิตของผม

มากที่สุดคือมีอยู่ 4 ท่าน คือ ดร.เฮนรี ไบรเดนชอล กับ อจ.วินิจ วงศ์สรรเสริญ ในช่วงต้น และศจ.บิล ฮิทท์ กับ ศจ.บิล สมิท ในช่วงเวลาต่อมา)

จากเดิมที่ผมเคยมีบทบาทรับใช้พระเจ้าเพียงแค่นำเกม, นำเพลง, และนำประชุม ต่อมาพระเจ้าก็ทรงใช้ให้ผมเริ่มนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ ตามด้วยการสอนพระคัมภีร์ในชั้นรวีวารศึกษา จนกระทั่งไปสอนในโรงเรียนพระคริสตธรรม 2 แห่งคือ โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบ็บติสต์ (สวนพุด) และวิทยาลัยพระคริสตธรรมกรุงเทพ (BBCS) จากนั้นพระเจ้าก็ทรงนำผมให้ตั้งคริสตจักร (ชื่อ นิมิตใหม่ ร่วมกับพี่น้องอีก 3 ครอบครัว) และเทศนาเป็นประจำในเวลาต่อมา...

เมื่อผมมองย้อนกลับไปในอดีต และมองดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันผมก็ได้เห็นภาพชีวิตคริสเตียนของผมเหมือนกับแท็งก์น้ำ (หรือถังเก็บน้ำใหญ่) ในบ้านของผมเอง

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ผมติดเครื่องปั้มน้ำและแท็งก์น้ำขึ้นภายในบริเวณบ้านหลังจากที่เครื่องได้ปั้มน้ำเข้าไปเต็มถึงสแตนเลสขนาดใหญ่แล้ว เมื่อใดก็ตามที่ผม หรือคนภายในครอบครัวใช้น้ำภายในบ้าน และน้ำในถังลดลงเครื่องปั้มน้ำจะทำงานโดยทันที และสูบน้ำเข้าไปในถังเก็บน้ำให้อยู่ระดับที่เต็มอยู่เสมอ

การเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ในชีวิตคริสเตียน) ก็เหมือนกับการที่ระแวงระวังตรวจดูให้เครื่องปั้มน้ำ ปั้มน้ำให้เต็มถึงเก็บน้ำอยู่เสมอ!

การเติมน้ำให้เต็มถึงครั้งแรก ก็เหมือนกับการที่เรากลับใจใหม่ และเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครั้งแรก หลังจากนั้นเราต้องเติมน้ำให้เต็มถึงอยู่เสมอหลังจากการใช้น้ำออกไป

ในชีวิตจริงของผม การที่ผมดำเนินชีวิตให้ติดสนิทกับพระเจ้า ด้วยความเชื่อ เชื่อฟัง และวางใจ และยอมให้พระวาระของพระเจ้าเต็มลงในชีวิตทุกวัน ก็เปรียบเหมือนน้ำที่เพิ่มเข้าไปในถังฝ่ายวิญญาณของผมอยู่ตลอดเวลา

ผมจึงหวังว่า ทุกท่านที่นิยมการตามล่าหาพระวิญญาณจะหยุดวิ่งไปวิ่งมาและนั่งลงรับการเติมให้เต็มด้วยพระวิญญาณด้วยพระวาระของพระเจ้าและด้วยการดำเนินชีวิตตามพระวาระนั้นด้วยความเชื่อฟังในพระองค์ทุกวันทุกเวลา เพื่อว่าฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะได้สำแดงออกมาผ่านชีวิตของท่านอย่างต่อเนื่อง และเต็มเปี่ยม

ดีไหมครับ?

(เรื่อง “ตามล่า หาฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ”, ตีพิมพ์ในหนังสือพระคริสตธรรมปริทัศน์) ปรับปรุงใหม่ 23 พฤษภาคม 2009

ประวัติการรับใช้ที่ดี

1. ประธานชมรมคริสเตียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ประธานชมรม สารานุกรม ศาสนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เลขธิการยูวคริสเตียนแห่งประเทศไทย
4. เลขธิการและประธานกรรมการประสานงานคริสตจักร โปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย
5. เลขธิการและที่ปรึกษาสมาคมผู้ปกครองและครู โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
6. ผู้ก่อตั้ง ผู้ปกครอง และประธานธรรมกิจคริสตจักรนimitใหม่
7. ประธานสหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย
8. ประธานชมรมโรงเรียนสอนภาษาทั่วประเทศ
9. อนุกรรมการ ศาสนา จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
10. อาจารย์โรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์แบปติสต์ และโรงเรียนพระคริสตธรรม

กรุงเทพฯ

ประวัติการรับใช้ปัจจุบัน

1. ประธานสหคริสตจักรแบ็บติสต์ในประเทศไทย
2. ประธานมูลนิธิคริสตจักรคณะแบ็บติสต์
3. ประธานร่วมคณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย
4. อุปนายกสมาคมผู้ปกครองและครู โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
5. อุปนายกสมาคมผู้บริหารโรงเรียนเอกชนนอกระบบ
6. ประธานชมรมศิษย์เก่าสถาบันอัสสัมชัญ
7. รองประธานกรรมการอำนวยการสมาคมพระคริสตธรรมไทย
8. ประธานมูลนิธิสงเคราะห์ชาวไทย
9. ศิษยาภิบาลคริสตจักรแห่งความสุข
10. ผู้อำนวยการ “สื่อเพื่อชีวิต” ผลิตรายการโทรทัศน์ “คำตอบชีวิต” (ช่อง 9 อ.ส.ม.ท) และ “คริสตจักรในบ้าน” (ช่อง 11 NBT กรมประชาสัมพันธ์)
11. ผู้อำนวยการศูนย์รวมนักศึกษาแบ็บติสต์

“...แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าเราจะปรนนิบัติพระเจ้า”

โยชูวา 24:15